

LEVON

On & Hong

On & Hong On & Hong On & Hong

백작가의 망나나
되었다

YU RYEO-HAN
Author

5

ATIMA & Novmbr
Translators

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคานต์

백작가의 망나니가 되었다

5

Yu Ryeo-Han (유려한)

เขียน

ATIMA & Novmbr

แปล

15014 ลีอริฮัน ซึน

อัมพาลแห่งตระกูลเคนต์ 5

백작가의 망나니가 되었다

Levon

โน้ตบุ๊คบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

백작가의 망나니가 되었다

Copyright © 유려한 (Yu Ryeo-Han), 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Chunggeoram, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Chunggeoram through IP PRIME, Buncheon, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8423-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ลิปภากร สนธิ • บรรณาธิการต้นฉบับ ศุภกร ประคองโพธิ์ทอง

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ Miami • ผู้ตรวจทาน พรณรัตน์ ชรรณเนียม, สิริลักษณ์ สุขบัวทอง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์ • พิสูจน์อักษร ปริญดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

สถานการณ์สงครามของทวีปตะวันตกกำลังปะทุขึ้นทุกที เมื่อสามดินแดนทางตอนเหนือเริ่มรุกคืบเข้ามาใกล้ ด้านแรกที่จะต้องเผชิญการรุกรานครั้งใหญ่จากกองทัพไวเวิร์นย่อมหนีไม่พ้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือพูดให้ถูกก็คือ **อาณาเขตเฮนitus** บ้านเกิดเมืองนอนของเคลนั่นเอง

ยิ่งไปกว่านั้น เนื้อหาใน **กาวินิดวีรชน** ที่เคลรู้จักใกล้จบลงแล้ว เขาต้องวางแผนรับมืออนาคตอย่างรอบคอบเพื่อชีวิตอันสงบสุขของตนเอง แม้จะต้องเหนื่อยไม่น้อย แต่เขาก็มีพันธมิตรที่แข็งแกร่งอยู่รอบตัว ทั้งเผ่าพัยคส์ ทั้งผู้ใช้ความตายแมรี ไหนจะซเวฮันผู้เป็นตัวเอกนิยายกับมังกรดำราอน เคลเชื่อมั่นว่าศึกครั้งนี้อาณาเขตของเขาจะไม่พินาศอย่างแน่นอน!

เนื้อหาในเล่มที่ห้านี้รับรองว่าทั้งเข้มข้นและมันจนหยุดไม่อยู่ หากพร้อมแล้วขอเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกรังสรรค์ถึงลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

คงเป็นแบบนี้อีกแล้ว

เคลได้ยินเสียง ผู้คนแว่วมาแต่ไกล เสียงหวีดแหลมดังปะปนกัน
จนยากจะระบุได้ว่าเป็นเสียงกรีดร้องหรือตะโกนออกคำสั่งกันแน่

เคลสบตากับแมวตัวนั้น ก่อนเอ่ยขึ้นว่า

“ฮิลส์มาน”

เจ้าแมวหยุดชะงักทันที

“ครับ!”

รองหัวหน้าหน่วยอัศวินริบสาวเท้าเข้าใกล้แมวตัวนั้นอีกครั้ง พลง
ยื่นมือทั้งสองข้างออกไป เจ้าแมวริบหมุนตัวหลบและพยายามจะหนี
ทว่าบาดแผลที่สัซซิงทำให้มันก้าวเดินได้ไม่มั่นคงนัก ฮิลส์มานจึงไม่ปล่อย
ให้โอกาสนั้นหลุดมือไป

“จับได้แล้ว!”

เขาไม่กล้าจับสัตว์ตัวน้อยที่กำลังบาดเจ็บเต็มแรง จึงกอดแมวที่กำลัง
ดิ้นพล่านอย่างเบามือที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วเดินกลับมาหาเคล

ฟอออ

เจ้าแมวแยกเขี้ยวต้งทำขู่ฟอ ทั้งยังกางกรงเล็บให้เห็นประหนึ่งพร้อม
เจาะทะลุเกราะหนังของฮิลส์มานได้ทุกเมื่อ

“เฮ้อ”

ทันใดนั้นเอง มันก็ได้ยินเสียงถอนหายใจดังก้องเข้ามาในโสตประสาท

พร้อมของเหลวเย็นๆ ที่ราดลงบนตัว

สิ่งนั้นคือโพชั่น เคลหมั่นลงบนตัวแมวเพื่อบรรเทาอาการบาดเจ็บเบื้องต้นแล้วพูดขึ้นว่า

“แกเป็นอัศวินนำทางของฉัน จะให้เมินอัศวินที่ได้รับบาดเจ็บทำไม่ได้หรอก”

อีกฝ่ายชะงักทันทัน ฮิลส์มานเองก็เช่นกัน เคลสังเกตเจ้าแมวอัศวินพลางขมก้นเสียงถอนหายใจเมื่อเห็นร่องหัวหน้าหน่วยอัศวินเบิกตากว้างราวกับไม่ทันอะไรมาก่อน

ได้ยินมาว่าแมวตัวนี้เป็นอัศวินที่มาจากสลัม โดยพื้นฐานแล้วทั้งจักรวรรดิและราชวงศ์จะคัดเลือกอัศวินจากสามัญชนตามอัตราที่กำหนดไว้ แต่สามัญชนได้เป็นอัศวินก็ว่าสุดยอดแล้ว แต่ถ้ายิ่งมาจากสลัมด้วยยิ่งเรียกได้ว่าเป็นคนที่มีพรสวรรค์โดดเด่นเหนือใคร ทั้งยังดวงดีมากเลยทีเดียว

เคลนึกถึงสิ่งที่ฮิลส์มานเคยพูดไว้

“ได้ยินเขาว่ากันว่าพี่น้องของอัศวินคนนั้นถูกส่งเข้าไปอยู่ในหอระงับแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุเมื่อสิบห้าปีก่อน ส่วนพ่อแม่แน่นอนว่าน่าจะเป็นมนุษย์กันทั้งคู่ครับ”

ถ้าอย่างนั้นพี่น้องที่อยู่กับเจ้านีเมื่อสิบห้าปีก่อนไปอยู่ที่ไหนกันนะจะอยู่ที่หอระงับแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุหรือเปล่า ถ้าเป็นแบบนี้ก็สมเหตุสมผลแล้วที่อีกฝ่ายพยายามจะสังหารรองประมุขหอระงับ

เคลกับแมวตัวนั้นยังคงประสานสายตา ราวกับต่างฝ่ายต่างกำลังสำรวจกันและกัน เจ้าแมวมองขวดโพชั่นเปล่ากับบาดแผลที่อันตรายกันไปก่อนพูดขึ้นว่า

“...จะทำอะไรผม”

“ทั้งที่โดนจับได้แบบง่ายๆ แท้ๆ ตอนนี้นี่จะพูดแบบนี้อีกเหรอ”

อัศวินจากเผ่าแมวปิดปากเงียบเมื่อได้ยินคำพูดของเคล

ต้องการทำลายการเล่นแร่แปรธาตุไหมอย่างนั้นนะเหรอ

คำถามนั้นทำเอาอัศวินเผ่าแมวนิ่งงันไปชั่วขณะ ทันใดนั้นความเจ็บปวด

จากบาดแผลพลันจู่โจมเข้าไปประหนึ่งคลื่นที่โหมกระหน่ำ แต่เพราะได้รับการรักษาจากโพชั่นในระหว่างถูกจับตัวไว้ ความวืดว้านนั้นจึงทุเลาลงถนัดตา

เจ้าเหมียวอัศวินเติบโตขึ้นมาในสลัมและขัดเกลาไหวพริบระหว่างใช้ชีวิตในพระราชวังที่เปรียบเสมือนการไต่อยู่บนเส้นเชือก และตอนนี้ความรู้สึกบอกว่าควรไปหาคนคนนี้

หลังจากนั้นมันก็ได้ยินเสียงของเคล เฮนิทิส ชนชั้นสูงผู้เดินทางมาจากอาณาจักรโรน

“จุดประสงค์การมาเยือนของอาณาจักรโรน ก็เพื่อเปิดโปงเรื่อง ที่หอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุกับจักรวรรดิเคยทำไว้เมื่อสิบห้าปีก่อน”

สิบห้าปี...เมื่ออีกฝ่ายพูดเช่นนั้น บนใบหน้าของเจ้าเหมียวอัศวิน พลันปรากฏคลื่นอารมณ์ ดวงตาของมันจับจ้องท่าทางสุขุมเยือกเย็นของเคล เฮนิทิส ผู้สูงศักดิ์

“พวกเราต้องการเปิดเผยเรื่องน่าพิศมัยเมื่อสิบห้าปีก่อน ที่จักรวรรดิ และหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุเคยทำไว้กับคนจากสลัมให้โลกได้รับรู้”

“...ได้ยินว่าคุณมาที่จักรวรรดิเพราะเหตุก่อการร้ายด้วยระเบิดเวทมนตร์นี่”

“ฉันทำไม่ฉันถึงต้องพยายามช่วยชีวิตนายไว้ด้วยล่ะ”

เจ้าแมวเซงักไปอีกครั้งก่อนเอ่ยต่อ

“...ช่วย?”

“ใช่”

เคลออกมาจากมุมอับสายตาที่แสงไฟส่องไปไม่ถึงในสวนอันมืดสลัว และเดินไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้าภายใต้แสงไฟ จากนั้นก็หันไปออกคำสั่งฮิลส์มาน

“ฮิลส์มาน ที่เหลือฉันจัดการเอง ตอนนี้นายกลับไปทิวังได้ ระวังตัวด้วยล่ะ”

ผู้เชี่ยวชาญระดับสูงสุด ความสามารถของฮิลส์มานในตอนนั้นก็จัดอยู่ในระดับสูงเช่นกัน

“รับทราบครับ”

ท่าทางตอบรับอย่างเคร่งขรึมของฮิลส์มานดูเชื่อถือได้ เคลหันหลังกลับ
พลางมองตรงไปยังประตูทางเข้าวังประกายสุริยันที่เหล่าทหารกับอัศวินยังคง
สัจจรเข้าออก รวมถึงพวกขุนนางที่ทยอยเดินออกมาทีละคนสองคน
แต่ก่อนที่เคลจะก้าวไปข้างหน้า เสียงของเจ้าเหมียวอัศวินก็ดังขึ้น
“ผมไม่ควรมีชีวิตอยู่”

อะไรวะ

เคลกำลังจะหันไปถามเจ้าแมว ทว่าตอนนั้นเอง เขาก็เห็นหญิงรับใช้
คนหนึ่งถูกลากออกมาจากประตูทางเข้าวังประกายสุริยัน

“ฮ่าๆ!”

หญิงสาวคนนั้นถูกลากออกไปพร้อมกับเสียงหัวเราะรำเริง เธอสวม
เครื่องแบบที่บ่งบอกว่าเป็นข้ารับใช้ของราชวงศ์แห่งจักรวรรดิ บรรดาคน
ที่ลากตัวเธอคืออัศวิน หนึ่งในนั้นวิ่งไปหาองครักษ์หายาทอดินพร้อมทำสีหน้า
เคร่งเครียด

เคลสัมผัสได้ถึงบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากลจากท่าทางเหล่านั้น
ทำไมสาวใช้ถึงอยู่ตรงนั้นได้ล่ะ

หลังจากนั้นก็มิช้ารับใช้ชายอีกคนหนึ่งถูกลากออกมาด้วย

ข้ารับใช้ทั้งหญิงและชายต่างจากมหาดเล็กกับนางกำนัลซึ่งทำหน้าที่
ปรนนิบัติชนชั้นสูงหรือราชวงศ์อยู่เบื้องหน้าอย่างเห็นทั่วๆ ไป ข้ารับใช้
เหล่านี้มีหน้าที่รับผิดชอบงานสกปรกทุกชนิดที่อยู่เบื้องหลังในพระราชวัง
ดังนั้น แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ได้ทุกที่ แต่สถานะของพวกเขาไม่มีสิทธิ์
เข้าใกล้ห้องจัดเลี้ยงที่พวกชนชั้นสูงมารวมตัวกัน

แต่ทำไมพวกเขาถึงได้ไปอยู่ที่นั่นกันล่ะ

เคลเบนความสนใจกลับไปใช้อัศวินเผ่าแมวทันที

เขารู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะยังไม่จบ

“นายน้อย?”

ฮิลส์มานเอ่ยเรียกด้วยความฉงนเมื่อเคลปรี๊ดเข้ามาหาตนอีกครั้ง
เขาคิดว่านางเจ้าแมวที่ก้มหน้างู๋ค้อยู่ในอ้อมแขนของฮิลส์มานให้เงยขึ้นมา

“แกตั้งใจจะทำอะไรกันแน่”

เจ้าเหมียวอัศวินกล่าวขึ้นโดยที่ไม่กล้ำสตาเคลตรงๆ
“ผมไม่รู้ว่าคณะทูตของอาณาจักรโรนมาเพื่อจุดประสงค์นั้น”
“...พูดมาตามตรง”

เจ้าเหมียวค่อยๆ เบนสายตาไปตามน้ำเสียงเย็นเยียบนั้นและสบตา
กับเคล

เสียงหัวเราะของเพื่อนร่วมขบวนการลอยแว่วมาจากที่ไกลๆ ให้ได้ยิน
ถึงอย่างไรตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว มันจึงยอมปริปาก

“ผมเป็นสมาชิกของเผ่าแมวที่ถูกทิ้งตั้งแต่เด็ก พ่อกับแม่เก็บผม
ไปเลี้ยงโดยบังเอิญเลยโตมากับเหล่าพี่น้อง เมื่อสิบห้าปีที่แล้ว เราสามคน
ได้รับเลือกให้เข้าไปในหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุ”

เขายังจำคำพูดของท่านแม่ได้

“ถ้าไปอยู่ที่นั่น ลูกจะได้กินของอร่อยมากเท่าที่ต้องการ เผลอๆ
อาจประสบความสำเร็จด้วย แต่อย่าได้เผลอร่างแมวของลูกออกมาเด็ดขาด
ถ้าเจอเรื่องยากลำบากก็พึ่งพาพี่ๆ ของลูกได้นะ”

หลังจากนั้นพี่สาว พี่ชาย และเจ้าแมวผู้เป็นน้องเล็กก็ได้เข้าไปอยู่
ในหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุด้วยกัน ตอนที่เกิดเรื่องขึ้น เขาซึ่งเป็น
เผ่าแมวเพียงคนเดียวจึงอาศัยร่างแมวตัวเล็กจ้อยหลบหนีออกมาทาง
ท่อระบายน้ำเสียที่เต็มไปด้วยสิ่งปฏิกูล และออกจากที่นั่นมาได้อย่างหวุดหวิด
พี่ๆ ทั้งสองเป็นคนช่วยเหลือ

“น้องเล็ก นายกลายร่างเป็นแมวแล้วหนีออกไปซะ”

“ใช่ หนีไปตามที่พี่บอกซะ นายยังมีโอกาสรอดไปได้”

แม้จะเติบโตใหญ่จนกลายเป็นชายหนุ่ม แต่คำพูดของพี่สาวกับพี่ชาย
ซึ่งอายุมากกว่าเขาเพียงปีสองปีก็ยังไม่เคยเลื่อนไปจากใจ

หลังจากรอดชีวิตออกมาได้ พ่อกับแม่ก็ซ่อนตัวเขาไว้ในถ้ำอย่าง
มิดชิด จากที่เคยเป็นน้องเล็กในบรรดาพี่น้องห้าคน กระทั่งสองปีต่อมา
เมื่ออายุได้เจ็ดขวบ เขาก็ได้กลับไปเป็นเด็กห้าขวบอีกครั้งและใช้ชีวิตในฐานะ
น้องคนสุดท้องท่ามกลางบรรดาพี่น้องหกคน

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นผลจากการบริหารจัดการเซตสล้มแบบขอไปที

เพราะโชคเข้าข้างพวกเขา เรื่องราวจึงลงเอยแบบนี้

“ผมและพวกเราไม่มีทางลืมพี่น้องและเพื่อนๆ เหล่านั้น”

แม้คนของหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุจะหวานล้อมด้วยการโฆษณาชวนเชื่อว่าผู้ที่มาจากสลัมเติบโตขึ้นเป็นอย่างดีเพียงใด แต่เหล่าเด็กน้อยบางคนที่เคยส่งพี่ชายพี่สาวไปที่นั่นก็ยังนึกหวนใจอยู่ตลอดจนกระทั่งเติบโตใหญ่ โดยคนที่บอกความจริงและชี้นำพวกเขาก็คือแมวน้อยผู้กลายเป็นอัศวินนั่นเอง

“ผมเริ่มลงมือแก้แค้นจากมุมที่สกปรกโสมมที่สุดของจักรวรรดิ”

เจ้าเหมียวอัศวินเล่าสั้นๆ ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น

“พวกเราโตขึ้นและก่อตั้งองค์กรเมื่อห้าปีที่แล้ว จากนั้นก็แยกย้ายกระจ่ายกันไปอยู่ตามโลกใต้ดินของเมืองต่างๆ ในจักรวรรดิ และรับซื้อระเบิดจากนักเล่นแร่แปรธาตุไม่ว่าจะเป็นตัวปลอมหรือตัวจริง”

ขณะนั้นเอง เคล็กก็นึกถึงสิ่งที่ตนเองเคยกล่าวระหว่างสนทนากับนักเล่นแร่แปรธาตุที่ชื่อเรย์ สเตกเกอร์

“นักเล่นแร่แปรธาตุตัวปลอมที่ขึ้นมา ขอบสร้างยาพิษหรือไม่ก็ระเบิดขนาดเล็กให้พวกคนในวงการใต้ดินใช้ต่อสู้กันเอง”

ตอนนี้เคล็กรู้แล้วว่ายาพิษและพวกระเบิดขนาดเล็กที่เรย์ สเตกเกอร์เตรียมไว้ถูกส่งไปที่ไหน

ไม่ยากเชื่อว่าเขาจะทำเรื่องนี้กับทั้งจักรวรรดิ

อยากจะบ้าตาย

ในที่สุดเคล็กก็ปะติดปะต่อชิ้นส่วนปริศนาได้ที่ละชิ้น ก็แห่งสิ คงเป็นเรื่องยากพอตัวสำหรับเจ้าแมวดาวนี้ในการลงมือทำภารกิจอันตรายอย่างการลอบสังหารของประมุขของหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุเพียงลำพัง

อีกฝ่ายยังคงพูดต่อ

“สามปีที่แล้วผมได้เป็นอัศวิน เพราะฝีมือดีและแข็งแกร่งที่สุด”

เจ้าเหมียวผู้แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาสมาชิก ทั้งยังเป็นผู้นำองค์กรจึงรับหน้าที่เป็นนักฆ่า

“และคนอื่นๆ ก็แฝงตัวเข้ามาในวังด้วยฐานะข้ารับใช้ชายหญิง”

เพราะพวกเขามาจากสลัม ตำแหน่งสูงสุดที่สามารถขึ้นไปถึงได้

มีเพียงข้ารับใช้เท่านั้น เจ้าเหมียวอัศวินทวนนึกถึงความยากลำบากในการใช้ชีวิตของเหล่าสมาชิกองค์กรตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา

“ถึงพวกเราจะยากจน แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่จะไม่แก้แค้น และในที่สุดวันนี้พวกเราก็ได้ลงมือ”

เคลลงมือออกจากแมดตัวนั้นแล้วหันกลับไป

ทันใดนั้นเจ้าเหมียวอัศวินก็ได้ยินเสียงของเคลที่ยืนหันหลังให้ตน

“ระเบิดขนาดเล็กที่นายรวบรวมจากทั่วจักรวรรดิคงมาสมุ่รวมกันอยู่ที่นี่ในวันนี้สินะ และนอกจากพวกที่ถูกจับได้ คงมีสมาชิกในองค์กรคนอื่นๆ อยู่อีกละสิ”

เป็นไปได้อีกว่าคนที่ถูกจับได้และกำลังหัวเราะอยู่ตอนนี้คือคนต่อผู้รับบทบาตดึงดูดความสนใจจากทุกทิศทางมาที่ตนเพื่อทำให้คนอื่น ๆ เคลื่อนไหวได้สะดวกขึ้น

เคลเอ่ยถามเจ้าแมดอีกครั้ง

“ระเบิดขนาดเล็กที่สร้างขึ้นจากการเล่นแร่แปรธาตุมีพลังโจมตีต่ำเกินไปไม่มีทางทำลายวังประกายสุริยันได้หรอก”

หากเทียบกับระเบิดเวทมนตร์ที่ใช้พลังงาน ระเบิดที่สร้างขึ้นจากการเล่นแร่แปรธาตุนั้นอานุภาพไม่รุนแรงนัก เพราะพลังจากธรรมชาติที่เลียนแบบพลังของมานาได้มีเพียงน้อยนิด ทั้งยังมีอัตราความสำเร็จในระดับต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ระเบิดจากการเล่นแร่แปรธาตุที่มีอัตราความสำเร็จหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์นั้น ก็เห็นจะมีเพียงระเบิดเวทจบเวลาเมื่อครั้งก่อนซึ่งดึงพลังจากลูกแก้วมานามาใช้

แน่นอนว่าเจ้าเหมียวอัศวินเองก็รู้ดีว่าอานุภาพของระเบิดจากการเล่นแร่แปรธาตุไม่รุนแรงพอจะทำลายวังประกายสุริยันให้ราบคาบได้ถึงกระนั้น มันก็ประเมินแล้วว่าสิ่งนี้สามารถทำลายส่วนหนึ่งของพระราชวังได้

อีกทั้งงานเลี้ยงนี้ยังจัดขึ้นหลังเสร็จสิ้นสงครามกับอาณาจักรวิปเปอร์ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนในจักรวรรดิได้มากที่สุด ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ดังนั้นจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องลงมือเปิดศึกเท่านั้นเพื่อให้โลกได้ประจักษ์ถึงการแก้แค้นของพวกเขาและความจริงที่ซ่อนอยู่

อย่างไรก็ตาม มันไม่มีอะไรจะพูดกับชายชนชั้นสูงผู้มาจากอาณาจักรโรนคนนี้

“...ขอโทษด้วยนะ ระเบิดพวกนี้เป็นสิ่งที่พวกเรารวบรวมจากทั่วจักรวรรดิตลอดห้าปีที่ผ่านมา และเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เราก็ก็นำไปฝังรวมไว้แถวๆ เสาต้นหนึ่ง”

ทำลายเสาต้นหนึ่งของวังประกายสุริยัน

เคลเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง ไม่ว่าอัตราความเป็นไปได้ที่ระเบิดจากการเล่นแร่แปรธาตุเกิดการระเบิดขึ้นจริงจะมีมากน้อยแค่ไหน แต่ด้วยความพยายามตลอดห้าปี สิ่งนั้นย่อมเป็นไปได้

“ผมเสียใจกับอาณาจักรโรนด้วย แต่อีกไม่นาน ระเบิดพวกนั้นจะทำงานและคงไม่อาจหยุดยั้งได้ง่ายๆ”

ถึงเจ้าเหมียวอัศวินจะทำให้ร่องประมุขแห่งหอรบฝังบาดเจ็บ ทว่ากลับสังหารเธอไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องได้แก้แค้นจักรวรรดิอันเน่าเฟะแห่งนี้ เดิมทีเจ้าตัวรู้สึกผิดต่อคณะทูตของอาณาจักรโรนอยู่แล้ว ทว่าตอนนี้ความเสียใจนั้นก็ยิ่งทวีมากขึ้นกว่าเดิม

เจ้าแมวเห็นเคลหมุนตัวกลับมาอย่างช้าๆ สายตาของชายหนุ่มชนชั้นสูงชำเลืองมองมันอีกครั้งจนรู้สึกเสียสลับหลังวบขึ้นมาครู่หนึ่ง จากนั้นเคลก็เอ่ยขึ้นว่า

“เจ้าบ้าเอ๊ย คนของอาณาจักรโรนผิดอะไรด้วย”

“...เพื่อประโยชน์ของคน”

“ประโยชน์บ้าบออะไรกัน”

ครั้นเห็นมุมปากของเคลกระตุกขึ้น มันก็ได้แต่ก้มหน้าลง

“...ผมถึงไม่คิดจะมีชีวิตอยู่ต่อ”

“เพื่อเจ้าอะไรอีก”

เจ้าเหมียวอัศวินชะงักไปชั่วขณะ

เคล เฮนิทูล ชนชั้นสูงผู้มีมารยาทและเที่ยงธรรม เป็นหนึ่งในสมาชิกคณะทูตที่ช่วงนี้ถูกกล่าวถึงค่อนข้างบ่อยในพระราชวัง เจ้าเหมียวอัศวินเงยหน้ามองเคลอีกครั้งหลังจากที่ได้ยินเขาสบถออกมา ทว่าอีกฝ่ายกลับ

ไม่ได้สนใจมันเลย

บริเวณปลายเท้าของเคลมีกระแสลมกำลังหมุนวนอยู่รอบ ๆ

“ฮิลล์มาน”

“ครับ”

“จับไว้ อย่าให้หมอนั้นตายล่ะ”

“ครับ”

ร่างกายของเคลเคลื่อนตัวไปข้างหน้าโดยมีเสียงของเจ้าเหมียวอัศวินดังไล่หลังมา

“...สายไปแล้วละ ระเบิดถูกจุดไปแล้ว”

ตามด้วยเสียงของราอนที่ดังเข้ามาในหัวของเคล

‘มนุษย์ เราไปช่วยกันเถอะ!’

เคลเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว เขายังมีหลายสิ่งที่ต้องถามและมีอีกหลายอย่างที่ยังสงสัยเกี่ยวกับเจ้าเหมียวอัศวิน พวกเขาควรระเบิดไว้ที่เสาต้นนั้นโดยหลีกเลี่ยงทหารรักษาการณ์ของพระราชวังได้อย่างไร และหลังจากนี้คิดจะทำอย่างไรต่อไป

แต่ก่อนจะถึงเวลาถาม เขามีสิ่งอื่นที่ต้องทำ

ดวงตาของเคลมองเห็นทางเข้าวังประกายสุริยัน

“ลอร์ดเคล!”

เมื่อเห็นเคลที่กำลังพุ่งเข้ามาด้วยความเร็ว นักการทูตต่างหาใครผู้รับหน้าที่เป็นหัวหน้าคณะทูตในครั้งนี้ก็โบกมือโบกมือให้ด้วยความประหลาดใจระคนยินดี และผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ อีกฝ่ายก็คือองค์รัชทายาทอัลเบล

“...นาย!”

องค์รัชทายาทอัลเบลเอ่ยด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นเคลบรีเข้ามาแล้วค่อยๆ หยดลง แต่พอได้ยินเคลสบบ เขาก็ปิดปากลงตามเดิม

“...เวรเอ๊ย!”

เคลสบบออกมาพร้อมขยับตัวเคลื่อนที่อีกครั้ง องค์รัชทายาทมองตามหลังชายหนุ่มไปก่อนเบิกตากว้าง

สมาชิกคณะทูตมากมายรวมตัวกันอยู่บริเวณทางเข้าวังประกายสุริยัน

อันวุ่นวาย มีทั้งคนที่ปฏิบัติงานอยู่ซึ่งกำลังพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ของจักรวรรดิ หรือพวกคนที่ออกมาจากประตูทางเข้าหลังผ่านการตรวจยืนยันตัวตนและ เครื่องแบบซึ่งส่วนใหญ่เป็นเหล่าข้าราชการระดับล่าง ส่วนพวกตำแหน่งสูงๆ นั้นหลบหลีกหนีภัยไปก่อนใคร

นัยน์ตาขององค์รัชทายาทเหลือบไปมองที่เสาต้นหนึ่งของวังประกาย
สุริยัน

“นั่นมันอะไร! -”

มหาดเล็กคนหนึ่งที่ควรอยู่รวมกับคนอื่นเพื่อเข้ารับการตรวจสอบ
กลับไปยืนชิดเสาต้นนั้น

พรีบบบบ

ทันใดนั้นทั่วทั้งร่างของอีกฝ่ายก็ถูกเปลวเพลิงที่ลุกโชนแผดเผา

“อะ...อ้ากกกก!”

“เฮือก นั่นมันอะไรกันนะ”

เป็นอีกครั้งที่เสียงกรี๊ดร้องดังระงมจากทุกทิศทาง ระเบิดลูกเล็ก
ที่ติดไฟร่วงลงมาจากมือของมหาดเล็กผู้มีไฟลุกท่วมร่าง ไมลี ชำรับใช้
ที่ขโมยเสื้อมหาดเล็กแล้วปลอมตัวเข้ามายืนติดอยู่กับเสาต่างหาก

เคลนั้นก็คำพูดของเจ้าแม่วัดวันขึ้นมา

“สายไปแล้วละ ระเบิดถูกจุดไปแล้ว”

จริงดังว่า ชนวนระเบิดถูกจุดขึ้นแล้ว

‘มनुษย์ ยังไม่สายเกินไปหรอก’

แต่ที่ราออนพูดก็ถูกต้อง

เคลยื่นมือไปข้างหน้า กระแสลมพุ่งออกจากมือของเขาจุลกุศร
เสริมด้วยเวทมนตร์ของราออนซึ่งกำลังล่องหนที่ไล่ตามลมหอบนั้นไป นี่เป็น
วิธีเดียวที่จะซ่อนร่องรอยเวทมนตร์ของราออนจากซอร์ดมาสเตอร์แห่งจักรวรรดิ
และรองประมุขหอระขังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุได้

“อีก!”

มหาดเล็กที่ยืนติดกับเสาถูกลมพัดจนตัวปลิวและกลิ้งซุกๆ ไปตามพื้น
โครม

ในตอนนั้นเอง เคลก็ไต่ยีนเสียงสั่นสะเทือนดังมาจากใต้ฝ่าเท้า
พื้นดินสั่นสะเทือนจากใต้เสาต้นใหญ่ต้นหนึ่งที่ค้ำวังประกายสุริยัน
เอาไว้ ซึ่งก็คือเสาต้นเดียวกับที่มหาดเล็กยืนประชิดอยู่ก่อนหน้านี้

ระเบิดเริ่มทำงานแล้ว

‘มนุษย์ ตอนนี้ฉันใช้เวทมนตร์เองเลยได้ไหม แต่ถ้าใช้พวกเขาก็น่าจะ
รู้ว่ามิไครล็กคนอยู่ข้างๆ นายนะสิ มนุษย์! ซอร์ดมาสเตอร์แห่งจักรวรรดิ
ต้องรับรู้ถึงพลังเวทมนตร์อันยิ่งใหญ่ของฉันแน่นอน!’

องค์ชายรัชทายาทแห่งจักรวรรดิปรากฏตัวขึ้นในครรลองสายตาของเคล
เช่นเดียวกับซอร์ดมาสเตอร์ฮูเทน และเขายังเห็นองค์รัชทายาทอัลเบลกำลังวิ่ง
ตรงมาทางนี้โดยมีดัลทาโรติดตามอยู่ข้างหลัง

เคลมององค์รัชทายาทอัลเบล ดัลทาโร และคณะทูตครูหนึ่ง
ขณะเดียวกันก็มีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นในหัวของเขา

‘เจ้าจะเสียสละหรือไม่’

เสียสละอะไรล่ะ ไร้สาระซะมัด

ปัง ปังงงง!

ระเบิดหลายสิบลูกปะทุขึ้นและสันคลอนฐานรากของเสา ทำทางของ
ผู้คนที่ยืนหนีออกมาจากบริเวณประตูทางเข้าวังประกายสุริยันดูราวกับตกอยู่
ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน

เคลพูดขึ้น

“ช่วยฉันที”

เขากางมือทั้งสองข้างออก ทันใดนั้นแรงสั่นสะเทือนพลันปะทุออกมา
จากร่างกาย และโล่ที่โอบล้อมหัวใจของเขาเอาไว้ก็เคลื่อนไหวอีกครั้งหลังจาก
ผ่านไปครูหนึ่ง

เปรี๊ยะ

ตรงกลางเสาที่สั่นสะเทือนเริ่มปริแตกเป็นชิ้นๆ เริ่มจากส่วนที่แตกออก
แล้วค่อยๆ ไล่ขึ้นไปจนถึงหลังคาที่เชื่อมติดกับเสาที่ใกล้จะพังทลายลงมา

เคลร้องบอก

“ยันเอาไว้”

รับทราบ

องค์รัชทายาทที่กำลังเข้ามาหาเคลพลันหยุดฝีเท้าลง แล้วหลุดเอ่ยชื่ออีกฝ่ายออกมา

“...เคล เฮนิทส์”

ท่ามกลางความมืดมิดของราตรี แสงสีเงินขนาดใหญ่สว่างวาบขึ้นบนพื้น

ต้นตอของแสงสีเงินนั้นแผ่ออกมาจากเคล

เหล่าคนที่วิ่งออกมาจากด้านหน้าสุดของทางเข้าพลันชะงักฝีเท้าโดยไม่รู้ตัว กระทั่งโดนคนด้านหลังผลักเข้าถึงได้เริ่มก้าวต่อ ทว่าสายตาของพวกเขากลับมุ่งความสนใจไปที่จุดเดียวกัน

นักการทูตคนหนึ่งของอาณาจักรโรนเอ่ยขึ้นมา

“ลอร์ดเคล...”

สายตาของนักการทูตคนนั้นจับจ้องที่เคล โลม่อมตามเส้นสีเงินยวงที่ไหลออกมาจากมือทั้งสองข้างของชายหนุ่มอย่างช้าๆ พร้อมหัวใจที่เต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากเคยเห็นแสงสีเงินแบบนี้มาก่อน

เขาเคยเห็นมันตอนที่เกิดเหตุวินาศกรรมในเมืองหลวง

ถึงเขาจะมาจากตระกูลชนชั้นสูงระดับกลาง แต่เนื่องจากทำงานอยู่ในพระราชวังจึงได้อยู่ที่นั่นเช่นกัน

โล่และปีกขนาดใหญ่ที่กางออกปกคลุมผู้คนในอาณาจักร

สายตาของเขามองขึ้นไปด้านบน

“...อา”

และได้เห็นแสงสีเงินวางๆ ปรากฏขึ้นอยู่เหนือศีรษะของตน ปลายปีกคุ้มหิมะเหยียดขยายแผ่ออกจนถึงจุดที่เขายืนอยู่

เสาต้นใหญ่ที่คาดคะเนเส้นรอบวงว่ามีขนาดเท่าผู้ใหญ่สองสามคนโอบหักโค่นลงโดยมีโล่อันหนึ่งคอยรับน้ำหนักเอาไว้

และไม่ใช่แค่เสาต้นนั้น แต่รวมไปถึงหลังคาที่อยู่ด้านบนซึ่งก็ช่วยปกป้องผู้คนที่อยู่ใต้หลังคานั้นตรงประตูทางเข้า

รอดแล้ว

สองพยางค์นั้นผุดขึ้นในหัวของทูตจากอาณาจักรโรนุ ขณะนั่นเอง
เสียงของคนผู้หนึ่งก็ดังขึ้นมา

“...มันต้านได้...ไม่นานหรอกนะครับ”

เสียงของเคล เฮนิทูล นั่นเอง เมื่อได้ยินดังนั้นองค์รัชทายาทอัลเบล
ก็ได้สติ

ชายหนุ่มเห็นภาพของโล่ขนาดมหึมารองรับเสาเอาไว้ และปีกคู่หนึ่ง
ที่กางออกมาจากโล่ แผ่ปกคลุมรอยปริแตกซึ่งเริ่มจากต้นเสาก่อนลามขึ้นไป
เหนือศีรษะของผู้คนที่กำลังหลบหนี เขาจดจ่ออยู่กับสิ่งเหล่านั้นจนลืมไปว่า
ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นฝีมือของคนเพียงคนเดียว

เมื่ออัลเบลหันหน้าไป เขาก็เห็นอดิน องค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิ

อีกฝ่ายกำลังจ้องเคลเขม็ง กระทั่งได้สบตากับองค์รัชทายาทแห่ง
อาณาจักรโรนุ สีหน้าของเจ้าตัวจึงเปลี่ยนไป

องค์รัชทายาทอัลเบลเห็นสีหน้าของอดินเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา
ก่อนหน้านี้สีหน้าของอีกฝ่ายดูเปี่ยมไปด้วยความสนุกสนาน

ในสถานการณ์ที่วังหลวงกำลังจะถล่มลงมา ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ชีวิต
ขุนนางของจักรวรรดิและคณะทูตจากต่างแดน ทว่าดวงตาขององค์รัชทายาท
อดินกลับเปี่ยมล้นไปด้วยความสนุกสนานตรงข้ามกับใบหน้าที่ยังตั้ง

คนอื่นอาจไม่ทันได้สังเกตเพราะยังมีสีหน้าบูดบึ้งนั้นอยู่ แต่
องค์รัชทายาทอัลเบลเห็นชัดถนัดตา แววตาจึงสงบนิ่งลงทันใด ทว่าตอนนี้
พวกเขาต่างสบตากัน อัลเบลจึงคงสีหน้าร้อนรนนั้นไว้ก่อนจะผุดขึ้นมา

“ไม่มีเวลาแล้วครับ”

“เข้าใจแล้วครับ ดยุกฮูเทน!”

“ครับ!”

ดยุกฮูเทนรีบวิ่งไปยังทางเข้าพระราชวัง และในขณะเดียวกัน
องค์รัชทายาทอดินก็ออกคำสั่ง

“ส่งนักเวทและบรรดานักเล่นแร่แปรธาตุไปให้เร็วที่สุด! เดี่ยวนี้!”

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ!”

เหล่าอัศวินเร่งเคลื่อนไหวก้าวให้เร็วขึ้นกว่าเดิม องค์รัชทายาทอัลเบลเอง

ก็ออกคำสั่งแก่บรรดาผู้คนรอบข้างด้วยเช่นกัน

“รีบเข้าไปช่วยคณะทูตที่เหลือออกมาด่วน และช่วยขุนนาง ไม่ให้ช่วยพลเมืองของจักรวรรดิให้หลบออกมาด้วย”

อันที่จริง ในพระราชวังมีมหาดเล็ก นางกำนัล นักดนตรี และเหล่าพ่อครัวเยาะกว่าพวกขุนนางเสียอีก อัลเบลพลันนึกถึงแววตาขององค์รัชทายาทอดินขึ้นมาจึงเอ่ยถึงประชาชนของจักรวรรดิทั้งหมด แทนที่จะเจาะจงเพียงเหล่าขุนนาง จากนั้นจึงหันไปสั่งการอัศวินกลุ่มหนึ่ง

“รีบเข้าไปอารักขาลอร์ดเคลเร็วเข้า!”

“พะยะค่ะ!”

เหล่าอัศวินจำนวนหนึ่งวิ่งกรูกันเข้าไปหาเคลอย่างรวดเร็วตามคำสั่งของอัลเบล ทั้งนี้องค์รัชทายาทยังมอบคำสั่งลับแก่เบนและโคราซึ่งเป็นดาร์กเอลฟ์ที่ปลอมตัวเป็นเลขานุการอีกด้วย

“เบน ช่วยดูที่วามหาดเล็กคนที่พุ่งเข้าไปที่เส้าเป็นยังไงบ้าง แล้วคอยจับตาดูองค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิไว้ด้วย

“พะยะค่ะ”

“โครา ไปที่วังของลอร์ดเคลแล้วรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นตอนนี้ เดียวนี้เลย”

อัลเบลไม่เห็นวีแวนฮิลส์มานผู้เป็นอัศวินของเคลเลย ดูท่าเคลคงสั่งการบางอย่างกับอีกฝ่ายไปแล้วแน่ๆ ส่วนองค์รัชทายาทนึกถึงซอร์ดมาสเตอร์อย่างเซเวอันและกังวลเกี่ยวกับแววตาขององค์รัชทายาทอดินที่เผยออกมา จึงเป็นเหตุผลที่เขาสั่งให้โครามุ่งหน้าไปที่วังของเคล

“...ให้พาทนายเซเวอันมาไหมพะยะค่ะ”

“ไม่ต้อง แค่รายงานให้เขารู้ก็พอ”

“พะยะค่ะ”

เลขาทั้งสองแยกย้ายกันไปทำตามคำสั่ง องค์รัชทายาทอัลเบลเดินเข้าไปหาเคล ทันใดนั้น ดัลทาโรผู้เป็นหัวหน้าคณะทูตก็เอ่ยอย่างระมัดระวังเมื่อเห็นการกระทำนั้น

“ฝ่าบาท โปรดหลบ—”

“ไม่เป็นไร”

“พะยะค่ะ”

ดัลทาโรเองก็สั่งการเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาและคอยยืนประกบอยู่ด้านหลังองค์รัชทายาทของตน อัลเบลเฝ้ามองเคลที่ใบหน้าซีดเผือดและฉายแววเหนื่อยล้าออกมาอย่างชัดเจน

เจ้าโง่เอ๊ย

อัลเบลเอ่ยกับชายหนุ่มที่ดูเจ้าเล่ห์เพทุบาย แต่ก็ขยันทำตัวโง่เงา

“อดทนอีกนิดนะ พวกนักเวทประจำพระราชวังใกล้จะถึงแล้ว ทุกคนก็กำลังรีบอพยพอยู่”

ฮู้ววว

เคลเผยอปากและพ่นลมหายใจออกมายาว ๆ บรรดาอัศวินของอาณาจักรโรนที่คอยคุ้มกันเขาต่างชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงนั้น

ใบหน้าของเคลค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีขาว ปลายนิ้วซีดเขียว และสีหน้าเริ่มแย่งลงทุกขณะ พอเห็นภาพนั้น พวกเขาพละนึ่ถึงสภาพของอีกฝ่ายที่ได้ประจักษ์เมื่อครั้งสกัดระเบิดเวทมนตร์ในเมืองหลวง

หนึ่งในอัศวินกระซิบดาบของตนแน่น

เขากระอักเลือดออกมา แล้วก็ทรุดลงไป

ตอนนั้นเคลชวนเซล้มลงไปกองกับพื้นก่อนกระอักเลือดออกมา หลังจากเหตุการณ์นั้นเขาก็พักฟื้นอยู่นานทีเดียว สีหน้าของเหล่าอัศวินที่อยู่ข้าง ๆ เคลจึงเริ่มเคร่งเครียดขึ้นเรื่อย ๆ

ชั่วขณะนั้น ในหัวของเคลก็มีเสียงตะเบ็งดังขึ้น

‘มนุษย์ นายโง่โง่ เจ็บหรือเปล่า แต่ยังไม่กระอักเลือดนี่นา

‘แต่ว่ามนุษย์ ใจฉันลูกเป็นไฟแล้ว! พวกเรากำลังช่วยผู้คนอีกครั้ง!

นี่ มนุษย์ ถึงนายจะอ่อนแอ แต่ก็ยิ่งใหญ่มาจริง ๆ!’

หนวทุเป็นบ้าเลย ให้ตายสิ

เคลขมวดคิ้วเพราะเสียงโหวกเหวกโวยวายของราอน ดูท่ามันคงกำลังต้นเต็นกับความคิดว่าตนจะได้ช่วยเหลือผู้อื่นอีกครั้ง

‘มนุษย์ ถ้านายไม่โง่แล้วก็หยุดใช้พลังเถอะ! อย่าหักโหมเกินไปสิ!

เดี๋ยวฉันจัดการทุกอย่างเอง!’

ถ้าจัดการทุกอย่าง พวกมนุษย์คนอื่นจะคิดยังไงกันล่ะ

หากมีพลังคอยรองรับหลังคาและเสาเข้าไว้โดยไม่มีทั้งโล่หรือปีก
ซอร์ดมาสเตอร์และองค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิต้องสงสัยสถานการณ์ขึ้นม
าทันที

ตอนนี้ต่อไปเป็นซอร์ดมาสเตอร์ก็คงรู้สึกว่าพลังโบราณของฉันยิ่งใหญ
่มากแน่ๆ

นี่ไม่ใช่เวทมนตร์ แต่เป็นพลังmanaไร้รูปลักษณะและพลังโบราณที่ติดตัว
เคลอยู่ เนื่องจากทั้งสองต่างเป็นพลังที่ได้รับมาจากธรรมชาติ ซอร์ดมาสเตอร์
แห่งจักรวรรดิอย่างดยุกฮูเทนจึงไม่แน่ใจว่าพลังพวกนั้นคืออะไร

แต่ถ้าเกิดว่าเขาเข้าใจผิดคิดว่าพลังโบราณของฉันแข็งแกร่งมาก ๆ
ต้องงานเข้าเหง

เคลนึกหวั่นใจว่า ดยุกฮูเทนอาจประเมินค่าพลังโบราณที่ตนครอบครอง
สูงเกินไป ดังนั้น ไหนๆ ก็ได้ใช้พลังโบราณแล้ว เขาจึงตั้งใจใช้พลังของโล่
คงกระพันให้หนักหน่วงยิ่งขึ้น แสงสีเงินจึงทอประกายสว่างไสวยิ่งกว่าที่เคย

แต่เพราะแบบนั้นเขาจึงเหนื่อยกว่าเดิม นี่เป็นครั้งแรกที่เคลใช้พลัง
เพื่อค่ายัน วิธีใช้พลังจึงต่างจากก่อนหน้านี้ที่ทำเพื่อสกัดกั้นการระเบิด
ในช่วงสั้นๆ และไม่เหมือนตอนที่เรียกเพลิงอัลนีลงมาราวเดียวด้วย

“...ท่านลอร์ด”

นักการทูตดำลหาวโรเห็นหยดเหงื่อผุดพรายบนหน้าผากของเคล ซึ่ง
ถ่ายทอดความอดทนของชายหนุ่มชนชั้นสูงที่ยืนต้านอยู่เพียงลำพังมานาน
หลายนาที

ตอนนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงแซ่ซ้องอีกที ดัลทาร์จึงเข้าเฝ้าสถานการณ์
ทันใด

“นะ...นักเวทกับนักเล่นแร่แปรธาตุมาถึงแล้วพะย่ะค่ะ!”

เขารายงานองค์รัชทายาทอัลเบล องค์ชายหนุ่มมองไปยังทางเข้า
พระราชวังทันทีและเห็นสัญญาณที่ส่งมาจากดยุกฮูเทนกับอัศวินคุ้มกัน
คณะทูต นักเวทประจำพระราชวังครึ่งหนึ่งกำลังร่ายเวทอยู่บริเวณพื้นใกล้เสา

ครึ้นนน

นักเล่นแร่แปรธาตุของเหลวบางอย่างที่บอกไม่ได้ว่าเป็นอะไรลงพื้น
ขณะนั้นเองเหล่านักเวทหลวงที่อยู่บนท้องฟ้าก็ร้ายเวทสร้างเกราะป้องกัน

เกร็งงง

นักเวทย์สิบคนสร้างเกราะขึ้นซ้อนทับเหนือโล่ของเคล ในจังหวะ
เดียวกัน บริเวณพื้นใกล้กับเสาพระราชวังก็ยกตัวขึ้น มันเป็นเสาหินที่สร้าง
จากการผนึกพลังกันระหว่างนักเล่นแร่แปรธาตุและนักเวท เสาพุ่งสูงขึ้น
พร้อมเสียงก้องกัมปนาทที่เขามารองรับโล่ของเคลไว้

หัวหน้านักเล่นแร่แปรธาตุตะโกนลั่น

“เสริมกำลังเข้าไป!”

บรรดานักเล่นแร่แปรธาตุหันเชือกสีดำน้าตาประหลาดรอบๆ จากนั้น
เสาหินอ่อนแ่งที่ถูกพันด้วยเชือกนั้นพลันดูแข็งแรงและมั่นคงขึ้นทีละนิด
เสียงแผดถันของนักเวทและดยุกยูเทนที่ตั้งขึ้นอย่างต่อเนื่องลอยเข้าหูเคล
ซึ่งเฝ้ามองสถานการณ์อยู่

“ยันไว้!”

“ลอร์ดเคล ตอนนี้เป็นไรแล้ว!”

เสียงตะโกนก้องของดยุกยูเทนเสียดแทงแก้วหูจนคนในบริเวณนั้นต่าง
ได้ยินชื่อของคนคนหนึ่งกันถ้วนทั่ว สายตาของพวกเขามองไปทางเดียวกัน
วบบบบ-

แสงสีเงินที่สว่างเจิดจ้าเหนือวังประกายสุริยันหายวับไป

โครม!

ตามมาด้วยเสียงดังสนั่นหวั่นไหวของเสาและส่วนต่างๆ ของหลังคา
ที่ร่วงลงมากะแทกกับเกราะและเสาหินที่รองอยู่ข้างใต้

“อึกกกก”

“อึก”

นักเวทแห่งจักรวรรดิแต่ละคนที่กำลังร้ายเวทต่างส่งเสียงครวญคราง
มีเพียงนักเวทระดับสูงเท่านั้นที่หลุดร้องออกมาเพียงเบาๆ ภาพที่เห็น
พานให้ทุกคนนึกถึงเคล ชายคนหนึ่งที่ยืนหยัดมั่นคงโดยไม่ส่งเสียงร้อง

โอดครวญใดๆ และแล้วสายตาของพวกเขา ก็จับจ้องไปที่เคลในทันที

“เด็ก ๆ!”

เคลประสานฝ่ามือสองข้างเข้าด้วยกันแล้วไอโซลก เขาไอหนักมาก
เสียจนร่างกายโน้มไปข้างหน้า

“ท่านลอร์ด!”

นักการทูตตัลทาโร่ร้องเรียกด้วยความตื่นตระหนกเพราะเคลไอ
เป็นเลือด ทว่ายังไม่ทันที่ร่างของเขาจะสัมผัสกับพื้น

“เคล เป็นอะไรไหม”

องค์รัชทายาทอัลเบลเข้ามาพยุงเคลซึ่งกำลังจะทรุดลงได้ทันห่วงที่
สายตาของเขาจับจ้องชายหนุ่มที่คอบีบไปอย่างไม่วางตา และระหว่างก้มหน้า
อยู่นั้นเคลพลันนึกในใจ

สบายตัวดีแฮะ

อาการเจ็บแปลบที่ฝ่ามือรุนแรงกว่าครั้งก่อน เพราะเขาใช้พลังมากขึ้น
และนานขึ้นกว่าเดิม แต่ร่างกายกลับรู้สึกปลอดโปร่งโล่งสบายหลังจากได้
ไอออกมาหนึ่งที

สมเป็นแก่นชิวาแห่งดวงใจจริง ๆ

ในบรรดาพลังทั้งหมดที่ได้รับมา เคลคิดว่าแก่นชิวาแห่งดวงใจ
เป็นพลังที่สุดยอดที่สุด จังหวะนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นมาในหัว

“ทำไมถึงไม่เสียสละตัวเองเล่า”

เคลสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงจากเจ้าของหินกรวดยักษ์ ก่อนชะงัก
ต่ออีกหน

“...ฉันอยากทำลายจักรวรรดิให้สิ้นซาก”

เจ้ามังกรดำราอนนั่นเอง

“แต่สภาพนายดูดีกว่าตอนใช้เพลิงอัสนีครั้งที่แล้ว เพราะงั้นฉันจะอดทน
ไว้ก่อน”

...ทันทีที่กลับไปถึงวัง คงจะต้องโน้มน้าวราอนให้เชื่อว่าเขาสบายดี
เสียแล้ว

เคลคิดว่ามาถึงจุดนี้ ราอนน่าจะสังเกตเห็นแล้วว่าเขายังสบายดี

แม้จะเพิ่งกระอักเลือดออกมาก็ตาม ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังประหลาดใจ
ที่เวลาขนาดเจ็บที่ไร มันก็มักจะตอบสนองอย่างดูต้นแบบนี้ทุกที

ทั้งที่รู้อยู่แล้ว แต่พอเห็นเลือดก็เลยเป็นแบบนี้มันแหง

เคลเดาไม่ออกเลยสักนิดว่ามังกรวัยห้าขวบกำลังคิดอะไรอยู่ในหัว
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงขององค์รัชทายาทดังขึ้น

“รู้สึกไม่ดีตรงไหนหรือเปล่า”

องค์รัชทายาทอัลเบลไม่อาจปิดบังความกังวลใจได้ขณะเฝ้ามอง
ไหล่ของเคลที่กระตุกไม่หยุด เขาไม่อยากจะยอมรับเลยว่าเคล เสน่ห์สุด
ผู้กล้าหาญกำลังตัวสั่นสะท้าน

แน่นอนว่าเคลแค่สะดุ้งเพราะเสียงเจ้าของหินกรวดยักษ์กับราออน
ทว่าในสายตาของคนอื่น ๆ กลับดูเหมือนเขากำลังตัวสั่นเพราะผลกระทบ
จากการใช้พลัง

องค์รัชทายาทอัลเบลลขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าเจ้าคนที่ชอบต่อปากต่อคำ
กลับไม่ตอบสนองต่อคำพูดของตนเลยสักนิด ทันใดนั้นเอง เขาก็ได้ยิน
เสียงแหบแห้งของเคลดังขึ้น

“คะนะทุต...อะแฮ่ม”

เสียงของเคลติดขัดในลำคอเล็กน้อยเพราะเพิ่งผ่านการไออย่างหนัก
แต่ไม่นานก็กลับมาพูดได้ตามปกติ

“คะนะทุตไม่เป็นอะไรใช่ไหมพะย่ะค่ะ”

เคลที่สภาพร่างกายแข็งแรงดีเว้นแต่รู้สึกหัวโน่น้อยค่อย ๆ เงยหน้า
และได้พบกับใบหน้าบูดบึ้งขององค์รัชทายาท เมื่อเห็นดังนั้นสีหน้าของเขา
ก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมทันที

“...ทรงบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่าพะย่ะค่ะ”

องค์รัชทายาทตอบคำถามเคล

“ไอ้เจ้า...แฮ่อ”

อะไรละนั่น

ไม่รู้ทำไมเคลถึงรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเกือบหลุดพูดว่า ‘ไอ้เจ้าบ้านี่’
แต่เพราะคนรอบข้างจับจ้องอยู่ก็เลยยังปากเอาไว้ได้หวุดหวิด องค์รัชทายาท

อัลเบลประคองเคลให้นั่งลงบนพื้นอย่างระมัดระวังและยึดผ้าเช็ดหน้าใส่มือของเขา

“นายเช็ดเลือดที่ปากก่อนเถอะ”

“อา”

เคลรีบเช็ดเลือดออกจากริมฝีปาก เพราะเขาไม่รู้สึกรู้สึเจ็บหรือปวดตรงไหนเลยลืมไปเสียสนิท เมื่อเห็นอย่างนั้น องครักษ์ทนายทักยั้งหน้านิ้ว-คิ้วขมวดหนักกว่าเดิมก่อนพูดขึ้น

“พวกคณะทูตมีรอยแผลชืดช่วน บ้างก็ฟกช้ำเล็กน้อย แต่ทุกคนปลอดภัยดี”

“โล่งอกไปที่นะพะย่ะค่ะ”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายตอบกลับด้วยท่าทางสงบนิ่ง อัลเบลก็ยกมือข้างหนึ่งลูบรอบดวงตา ทว่าเคลกลับไม่ได้สนใจแล้วกวาดตามองรอบข้าง บริเวณนี้มีเพียงคนขององครักษ์ทนายทักอย่างบรรดาอัศวิน เลขาฯ และดัลทาโรเท่านั้น เคลจึงกล่าวกับเขาเป็นนัยๆ

“ฝ่าบาท หากลองเข้าหาขุนนางชั้นผู้น้อยหรือขุนนางที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดในตอนนี้อย่างไรล่ะ”

หากองครักษ์ทนายทักใช้จังหวะนี้ออกตัวปลอมโยนและปกป้องขุนนางที่ไม่เลือกข้างกับขุนนางระดับล่างที่อยู่ฝ่ายเดียวกับองค์ชายองค์อื่น หัวใจของพวกเขา ก็จะเอนเอียงมาทางอัลเบล และเป็นไปได้สูงที่ขุนนางเหล่านั้นจะนึกถึงองครักษ์ทนายทักผู้มีร่มกุ่มกะลาหัวคันใหญ่กว่า

องครักษ์ทนายทักไม่ออกไปชั่วขณะกับคำพูดของเคล และอ้าปากโดยไม่รู้ตัว

“ยังจะพูดอะไรแบบนั้นออกมาทั้งที่อยู่ในสภาพนี้นะเธอ! เจ้าเงาะ-เฮ้อ!”

คราวนี้ดูเหมือนอัลเบลกำลังจะด่าเขาว่าเจ้าเงาะ

เคลทิ้งตัวนั่งลงกับพื้นพลางเช็ดเลือดที่ตกค้างบนริมฝีปากแล้วเหลือบมององครักษ์ทนายทัก เมื่อเห็นแบบนั้น ดัลทาโรผู้เป็นทูตก็รีบเข้ามาแทรกระหว่างคนทั้งสองด้วยท่าที่หนักแน่นเสียจนดูเคร่งขรึม

“ฝ่าบาท สิ่งที่ท่านลอร์ดเคลพูดนั้นถูกต้องแล้ว ตอนนีฝ่าบาท มีหน้าที่ต้องปกป้องขวัญทุกคน ส่วนเรื่องท่านลอร์ด กระหม่อมจะดูแลให้เอง และจะพยายามสุดความสามารถเพื่อส่งเขาไปที่วังอย่างปลอดภัยพะย่ะค่ะ”

แม้เคลจะรู้สึกว่ามีหลายส่วนในคำพูดของดัลทาโรบกวอนจิตใจ อย่างบอกไม่ถูก แต่เมื่อเห็นองค์รัชทายาทพยักหน้าพร้อมถอนหายใจ เขาก็ตัดสินใจว่าจะอยู่เฉยๆ

“...ก็ได้ เอาแบบนี้ก็ได้”

องค์รัชทายาทอัลเบลตอบตกลงและกำลังจะมุ่งหน้าไปทางฝั่งของ คณะทูต ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้จากไปในทันที แกมยังยืนมือมาหาเคล

“ยืนไหวไหม”

เคลหยุดตัวลุกขึ้นยืนแทนคำตอบ เหล่าอัศวินกระชับดาบแน่น เมื่อเห็นท่าทางอันแน่วแน่ของเขา หลังจากลุกยืนได้สำเร็จ เคลก็จับมืออัลเบล ไว้พร้อมขยับเข้าไปใกล้ ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบสนองด้วยการโผเข้ากอดเขาอย่างเป็นธรรมชาติ

เป็นภาพที่ชวนให้หวนระลึกถึงช่วงเวลาที่เคยและองค์รัชทายาท สวมกอดกันตอนเกิดเหตุวินาศกรรมในเมืองหลวงของอาณาจักรอรุณ บรรดาอัศวินกับดัลทาโรบกวอนหลังไปหนึ่งก้าวและพยายามสะกดกลืนความรู้สึกที่พลุ่งพล่านขึ้นมาเมื่อเห็นภาพตรงหน้า พวกเขาไม่เคยคิดเลยว่าจะได้สัมผัสกับความรู้สึกนั้นอีกครั้งขณะอยู่ต่างแดนอย่างจักรวรรดิ ความรู้สึกโล่งใจจากการมีชีวิตรอดปลอดภัยส่งต่อมาถึงพวกเขา

ชั่วขณะนั้น เคลก็เอ่ยขึ้นเบาๆ ให้องค์รัชทายาทได้ยินเพียงคนเดียว

“ฝ่าบาทจะเอาเงินชดเชยจากพวกจักรวรรดิใช่ไหมพะย่ะค่ะ อะไรที่เอามาได้เราก็เอามาให้หมดเลยเถอะ แล้วก็โล่งอกไปที่นะที่พระองค์ปลอดภัยดี”

“ฮะ...ฮ่าๆ”

องค์รัชทายาทหัวเราะออกมา

เหมือนเดิมเลยนี่

โล่งอกไปที่ที่ปลอดภัย

เคลพูดประโยคนั้นจากใจจริง นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมอัลเบลถึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเชื่อใจเขาแบบสุดใจ องค์รัชทายาทตอบรับเบาๆ ให้มีเพียงเคลที่ได้ยินแล้วจึงคลายอ้อมกอด

“อย่าถามเรื่องที่ชัดเจนอยู่แล้วสิ”

เคลหัวเราะน้อยๆ เพราะน้ำเสียงขององค์รัชทายาทแฝงไว้ด้วยคลื่นอารมณ์ที่บอกว่าจะเก็บทุกรายละเอียดไม่ให้ขาดแม้แต่นิดเดียวแน่นอน น้ำเสียงนั้นเจือความโล่งใจที่คณะทูตปลอดภัยและโกรธสิ่งที่ทำให้ตนต้องมาเจอกับเรื่องแบบนี้ ด้วยเหตุนี้ เคลจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากผลักดันให้องค์รัชทายาทอัลเบลขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอาณาจักรโรน

ภาพขององค์รัชทายาทแห่งอาณาจักรโรนกับบุตรชายจากตระกูลขุนนางยืนหยัดต่อสู้อยู่กับอุบัติเหตุครั้งใหญ่ แล้วสวมกอดกันพลางยิ้มด้วยความโล่งใจ กลายเป็นฉากแสนซบซึ้งที่ดึงดูดความสนใจของผู้คนมากมาย

“ลอร์ดเคล ไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

ทว่าในตอนได้เห็นองค์รัชทายาทอดินกำลังเดินเข้ามาหา ดวงตาของเคลกับอัลเบลพลันฉายแววคมกริบ และเคลเตรียมพร้อมสำหรับสร้างทำเป็นบาดเจ็บเอาไว้แล้วเรียบร้อย

เขาหันไปเผชิญหน้ากับองค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิแล้วกล่าวว่า

“กระหม่อมสบายดีพะย่ะค่ะ”

เคลที่ยืนหลังตรงยึดอกผึ่งผายดูเหมือนไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน แต่ทุกคนล้วนเห็นผ้าเช็ดหน้าเปื้อนเลือดที่อยู่ในมือของเจ้าตัว อีกทั้งมือที่กำลังกำผ้าเช็ดหน้ายังดูสั่นเทาเล็กน้อย ไหนจะรอยยิ้มซิดเซียวไร้เรี่ยวแรงนั้นอีก ดูห่างไกลจากคำว่าสบายดีลิบลับ

เคลเอ่ยต่อ

“คนอื่นๆ ไม่เป็นอะไรใช่ไหมพะย่ะค่ะ”

“อา”

ข้าราชการคนหนึ่งของจักรวรรดิซึ่งเป็นผู้ติดตามองค์รัชทายาทอดินหลุดอุทาน ออดินเหลือบมองเคลครู่หนึ่ง แวตานั้นช่างเย็นชาไร้ซึ่งความอบอุ่น และห่างไกลอย่างสิ้นเชิง

แต่เพียงครูเดียว เขาก็เผชิญหน้ากับเคลด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแวววาวโย
ระคนขอบคุณ

“อืม ทุกคนปลอดภัยดีเพราะนาย ถึงบางคนจะบาดเจ็บเล็กน้อย
แต่ก็ไม่ต้องกังวลเกินไปหรอก”

“อย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

คำว่าบาดเจ็บเล็กน้อยทำให้หัวคิ้วของเคลกระตุกนิดๆ สายตาของเขา
มองผ่านองค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิไปยังเหล่านักเวทและบรรดานักเล่นแร่-
แปรธาตุ จากนั้นจึงเอ่ยชมคนเหล่านั้นที่กำลังซ่อมแซมเสาซึ่งหักโค่นลง
“มันจะไม่ใช่อะไรใช่ไหมพะย่ะค่ะ”

ตอนนี้เสาดังนั้นคงไม่ใช่แล้วใช่หรือเปล่า

องค์รัชทายาทอดินตอบด้วยน้ำเสียงเน้นย้ำหนักแน่นกับเคลซึ่งกำลัง
กังวลสุดขีด

“ไม่เป็นไรหรอก”

ได้ยืนแบบนั้นเคลก็ค้อมศีรษะลงเล็กน้อยอย่างสุภาพ ก่อนเงยหน้า
และเสยผมที่กระเซอะกระเซิงเล็กน้อย ปลายนิ้วของเขายังคงสั่นระริก
องค์รัชทายาทอดินตั้งอกตั้งใจลอบสังเกตอาการนั้น พ้ององค์รัชทายาทอัลเบล
เห็นก็แทรกตัวเข้ามาตรงกลางระหว่างพวกเขา

“มีนายสันขนาดนี้เชียว นี่มันแย่กว่าครั้งที่แล้วอีก”

“หามิได้พะย่ะค่ะฝ่าบาท กระหม่อมไม่เป็นไร”

เคลสายศีรษะไปมาพร้อมคลี่ยิ้มบาง องค์รัชทายาทอัลเบลพลัน
ขมวดคิ้ว

“ไม่เป็นไรที่ไหนกัน! ครั้งก่อนที่นายทำแบบนี้ก็ต้องนอนพักฟื้น
ตั้งหลายเดือนเลยไม่ใช่หรือไง แล้วที่นายกระอักเลือดก็เพราะอวัยวะภายใน
เสียหายหมดเลยไม่ใช่หรือหรือ!”

...อวัยวะภายในเสียหายเลยนั่นหรือ อาการไม่ร้ายแรงไปหน่อยหรือไง

เคลกำลังคิดว่าจะขัดจังหวะการแสดงขององค์รัชทายาทดีไหม
แต่ก็เห็นว่ามิใครบางคนรีบเข้ามาหา ก่อนจะคว้าตัวเขาเอาไว้ คนคนนั้นคือ
หัวหน้าคณะทูตดัลทาโรนั่นเอง เนื่องจากไม่อาจส่งเสียงอะอะได้เพราะ

อยู่ต่อหน้าองค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิ อีกฝ่ายจึงเอ่ยเสียงเบาแต่ยังดังพอที่คนอื่นจะได้ยิน

“ไม่จำเป็นต้องฝืนยืนทรอกนะลอร์ดเคล ตอนนี้อย่างไรก็ได้แล้วละ”

นัยน์ตาเป็นประกายของดัลทาโรเต็มไปด้วยความหวังและภาคภูมิใจ เมื่อเคลเห็นดวงตานั้น ความรู้สึกไม่สบายใจชอบกลพลันถาโถมเข้ามา ทว่าเขาก็ยอมเล่นตามน้ำไปก่อน

“แต่...”

ทางเสียงของเขาแผ่วลง องค์รัชทายาทอดินที่จับตาดูเงิบๆ จึงเอ่ยแทรก

“ไม่เป็นไร ที่เหลือพวกเราจัดการเอง นายไปพักผ่อนได้แล้วละ”

น้ำเสียงของเขาค่อนข้างหนักแน่นเด็ดขาด เคลรู้สึกได้ว่าความเจ็บช้ำชังนั้นต้องการสื่อความหมายว่า จากนั้นไปทางจักรวรรดิจะจัดการเรื่องที่เกิดขึ้นภายในจักรวรรดิและพระราชวังเอง ดังนั้นอย่าได้เข้ามายุ่งย่ำอีก

เคลเผยอริมฝีปากขึ้นแต่ก็ต้องหุบลงทันทีเมื่อองค์รัชทายาทอัลเบลเอ่ยขึ้น

“คำว่า ‘พวกเรา’ ที่ว่า รวมถึงผมด้วยใช่ไหมครับ”

อัลเบลเตือนให้อีกฝ่ายรู้ว่า คณะทูตเองก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ อดินมององค์รัชทายาทแห่งอาณาจักรโรนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนแถมยิ้มเป็นมิตร อันเป็นเอกลักษณ์ของตนขึ้นมา

“แน่นอนอยู่แล้วครับ”

แต่ถึงเขาจะทำแบบนั้น ในใจขององค์รัชทายาทอัลเบลกลับเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเย้ยหยัน อีกฝ่ายถามทั้งเขาและเคลว่าเป็นอย่างไรบ้างด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยนักหนา แต่ไม่เคยพูดคำว่า ‘ขอโทษ’ ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว

ถ้าในอนาคตมีการประกาศเรื่องเหตุการณ์นี้อย่างเป็นทางการ เขาคงพูดประมาณว่า ‘รู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง’ ลินะ

องค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิจะไม่มีทางก้มหัวให้อาณาจักรโรน นั่นคือท่าทีที่จักรวรรดิเมอร์โธร์ซึ่งเป็นจักรวรรดิเพียงแห่งเดียวในทวีปตะวันตก

แสดงออกต่ออาณาจักรโรนที่เป็นแค่อาณาจักรธรรมดา

องค์รัชทายาทอัลเบลจะต้องยอมรับท่าทีแบบนั้นไปก่อน เขาเอื้อมมือไปตบไหล่วีรบุรุษของวันนี้เบาๆ

“ไปเถอะ เดี่ยวฉันจะส่งหมอบประจำตัวไปดูแลนายอีกที”

“เป็นพระกรุณาพะย่ะค่ะ”

เคลกล่าวขอบคุณอัลเบลที่พูดักทางไว้ก่อนหมอบหลวงจะเข้ามา ยุ่มย่ามกับเขา จากนั้นก็ออกมาจากวังประกายสุริยันโดยมีอัศวินขององค์รัชทายาทอัลเบลคอยประกอง มีหลายคนที่ยืนมาสนใจแผ่นหลังของเคลที่เดินไปข้างหน้าช้าๆ โดยมีอัศวินพยุงเอาไว้ แต่ไม่นานพวกเขาก็กลับไปสนใจงานของตนตามเดิม

ช่างเป็นคำคืนที่วุ่นวายเสียเหลือเกิน

ทางด้านเคลเองก็เช่นกัน ทันทีที่คนอื่นรวมถึงดาร์กเอลฟ์ซึ่งเป็นหมอบประจำตัวขององค์รัชทายาทอัลเบลออกไปจากห้องนอนหมดแล้ว ก็มีทั้งคนและสิ่งมีชีวิตอื่นเข้ามาล้อมรอบตัวเขา

“...มีอะไรครับ”

เคลมองไปที่มังกรทองด้วยสีหน้าเคลงใจ เอลซาเบนกวาดตามองทั่วร่างของเคลแล้วเดาะปาก

“จี้ๆ ช่างเป็นมนุษย์ที่อัปโชคเสียจริง”

เคลพูดอะไรไม่ออกจึงหันหน้าหนีไปอีกทาง จากนั้นก็สบตาเข้ากับรอน

ตอนนี้ทั้งเวรยามและคนอื่นๆ หายไปหมดแล้ว เจ้ามังกรดำจึงมานั่งอยู่บนเตียงพลางจับจ้องเขาไม่วางตา สายตาแบบนั้นทำให้เคลรู้สึกประหลาดใจกว่าเดิม จึงเบือนหน้าหนีไปอีกทางช้าๆ แล้วก็ปะทะเข้ากับชเวฮัน

ทำไมถึงทำหน้าที่แบบนี้ไปอีกแล้วละ

ชเวฮันดูวิตกกังวลอย่างมากขณะลูบคลำดาบที่คาดไว้ตรงเอว

กรีก กรีก

ดาบที่อยู่ในฝักเผยออกมาให้เห็นและถูกเก็บกลับเข้าไปตามเดิมซ้ำแล้ว

ข้าเล่า เคลพลันรู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลจึงรีบเอ่ย

“พวกเขาอยู่ไหน”

เคลกำลังถามถึงตำแหน่งของฮิลส์มานและเจ้าอัศวินเผ่าแมว

ชเวฮันเดินไปทางห้องอาบน้ำที่อยู่ติดกับห้องนอนของเคลและเปิดประตู
แอ็ดดดด

บานประตูอ้ากว้างขึ้น จากนั้นฮิลส์มานก็ปรากฏตัวออกมาเงิบๆ

“นายมาที่นี่ได้อย่างไร”

เคลขมวดคิ้วขณะมองฮิลส์มานที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยฝุ่นดินและใบไม้
ในอ้อมแขนของเขาอุ้มแมวตัวหนึ่งพร้อมขวดโพชั่นวางเปล่าสองขวด

“พาเข้ามา”

เมื่อเคลกระดิกนิ้วเรียก ฮิลส์มานก็พาแมวเข้ามา เจ้าแมวหรืออัศวิน
เผ่าแมวจ้องเคลตาเขม็งจนแทบทะลุจากเบ้า ทันทีที่เห็นมัน เขาก็พูดขึ้นว่า

“เซอร์เร็กซ์”

เจ้าแมวสะดุ้งโหยง ฮิลส์มานวางมันลงบนเก้าอี้ที่อยู่ข้างเตียงของเคล
เร็กซ์ที่ถูกวางลงบนเก้าอี้จึงจำต้องยอมฟังสิ่งที่เคลจะพูด

“วังไม่ได้ถล่มลงมาหรอกนะ”

เจ้าแมวแยกเขี้ยวให้เห็นเล็กน้อยก่อนหยุดไป

“เพื่อนของนายถูกเผาแต่ยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้ถูกจับไปแล้ว”

ใบหน้าของเร็กซ์บิดเบี้ยว ทว่าเคลไม่คิดจะสนใจ เขาเอนหลังพิงหัวเตียง
และพูดในสิ่งที่ตนต้องการจะพูดต่อไป

เขาไม่มีเวลาแล้ว

“นายรู้จักนักเล่นแร่แปรธาตุชื่อเมาหรือเปล่า”

อีกฝ่ายชะงัก แน่แน่นอนว่าเร็กซ์ย่อมรู้จักนักเล่นแร่แปรธาตุคนนั้น
เขามองว่าชายคนนั้นเป็นคนดีที่น่าซึ้งยิ่งซื้อระเบิดมาจากอีกฝ่ายอีกด้วย
ว่าแต่หมอนั้นทำงานให้เคล เฮนิฟุส คนนี้หรือเปล่าละ

เคลมองเข้าไปที่ดวงตาของเร็กซ์ซึ่งเต็มไปด้วยคำถาม แล้วพูดต่อ

“เซอร์เร็กซ์ นักเล่นแร่แปรธาตุคนนั้นคือคนที่แบ่งอาหารให้พวกเด็กๆ
ในสลัมไซ้ไหม ชเวฮันที่อยู่ตรงนั้นจะพานายไปหาพวกเขาเอง ตอนนี้

ครอบครัวและสมาชิกในองค์กรของนายคงจะซ่อนตัวกันอยู่สินะ”

เห็นได้ชัดว่าทุกคนคงไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งก่อนเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น

“ถึงพวคนายจะซ่อนตัวกันดีแล้ว แต่ถ้าทางวังหลวงคิดจะตามล่าหาตัวพวคนายละก็ พวกเขาสามารถหาเจอได้ภายในวันเดียวแน่นอน เพราะฉะนั้นไปกับชเวฮันซะ แล้วซ่อนครอบครัวกับสมาชิกทุกคนในองค์กรให้ดี”

เร็กซ์มีท่าทีลังเลกับคำพูดของเคลและไม่อาจให้คำตอบได้ในทันที แต่แล้วก็ได้ยินเสียงของเคลดังขึ้นอีกครั้ง

“หาไม่ละ คิดว่าตัวเองไม่ควรหนีเอาตัวรอดไปคนเดียวในขณะที่พวกพ้องอาจถูกจับไปทรมานจนตายหรือไง”

“เรื่องนั้น—”

“พูดกันตรงๆ”

เร็กซ์ปิดปากจับพลางมองเคลที่โผล่ชัดขึ้นมา เขาสัมผัสได้ถึงการข่มขู่จากชายตรงหน้าโดยไม่ทราบสาเหตุ

“ฉันจะทำลายหอระดังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุให้พินาศ นอกจากนั้นชื่อจักรพรรดิองค์ถัดไปของจักรวรรดิจะไม่ใช่อดินอีกต่อไป”

ความคิดมากมายผุดขึ้นในหัวของเคลหลังได้ยินเรื่องราวของนักบุญหญิง เขาจ้องมองเร็กซ์ซึ่งเป็นหนึ่งในกุญแจสำคัญ

หากศูนย์กลางของนักเล่นแร่แปรธาตุคือเรย์ สเตกเกอร์

ศูนย์กลางของเหล่าประชาชนในจักรวรรดิก็คือเจ้าหมอนี่

เรื่องราวเกี่ยวกับวีรบุรุษผู้พลิกสถานการณ์ก่อตัวเป็นรูปร่างในหัวของเคล

“เรื่องนั้น...เป็นไปได้หรอก”

เจ้าแมวเร็กซ์ส่ายหน้าไปมาราวกับว่านั่นไม่มีทางเป็นไปได้ เคลจึงถามกลับด้วยรอยยิ้ม

“นายไม่เห็นมังกรตัวนี้หรือไง”

เร็กซ์พูดไม่ออกไปชั่วขณะ ตนไม่กล้าเหลือบมองไปทางมังกรดำตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว เคลพูดกับเขาต่อ

“ชเวฮันที่จะพานายไปเป็นถึงซอร์ดมาสเตอร์เชียวนะ”

สายตาของเร็กซ์เคลื่อนไปหาชเวฮันซึ่งกำลังแผ่ออราออกมาเงียบ ๆ

“นอกจากนี้ วีรบุรุษคนใหม่ที่ปรากฏตัวขึ้นในจักรวรรดิก็จะช่วยเหลือ
นายเอง”

“...วีรบุรุษคนใหม่?”

เร็กซ์มองไปที่เคล เคลจึงยกนิ้วชี้ขึ้นมา

“ฉันไง”

เขาชี้ตนเอง เร็กซ์พุดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ แต่ก็ไม่มีตรงไหนเลย
ที่เคลพุดผิด

ในเมื่อมีตาตั้งก็คู่ที่เห็นเหตุการณ์ จักรวรรดิไม่มีทางปิดบังเรื่อง
ที่เสาพระราชวังถล่มลงมาได้ และเพื่อปกปิดเรื่องที่มีการพยายามลอบสังหาร
รองประมุขหอระงังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุ จักรวรรดิจึงต้องหาอุบายอื่น
มาใช้ตบตาผู้คน

ไม่ว่าใครก็มองออกว่าคนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับตำแหน่งนี้คือเคล
ผู้ขัดขวางไม่ให้พระราชวังพังทลายลงมา ซึ่งเขาเองก็ตัดสินใจแล้วว่า
จะแทรกตัวเข้าไปในอุบายนั้นด้วยความยินดี

“หลังจากนั้นฉันไปนั้นอาจกลายเป็นวีรบุรุษก็ได้ คนในจักรวรรดิ
น่าจะชอบฉันกันนะ”

เอลฮาเบนมองเคลพร้อมทำสีหน้าตะขิดตะขวงใจ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ
สิ่งที่เขาพูด ขณะที่ราอนพยักหน้าอย่างหนักแน่นเป็นเชิงเห็นด้วยกับคำพูด
ของเคล

เร็กซ์เฝ้าสังเกตภาพเหล่านี้ ก่อนรีบมองเคลเมื่ออีกฝ่ายเริ่มพูดต่อ

“เพราะฉันช่วยชีวิตทุกคนไว้อย่างไรล่ะ”

เคลไม่คิดจะปกปิดสิ่งที่ตนทำในครั้งนี้ เขาพุดกับเจ้าแมว

“เซอร์เร็กซ์ ไม่มีใครตายทั้งนั้น”

อา

เสียงอุทานหลุดออกมาจากปากของเร็กซ์ ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว
ด้วยอารมณ์ที่บอกไม่ได้ว่าเป็นความโล่งใจหรือว่าเสียดายกันแน่

“เซอร์เร็กซ์ เราไม่มีเวลาแล้ว”

เคลละสายตาจากเร็กซ์และหันไปจ้องชเวฮันแทน เด็กหนุ่มพยักหน้า แล้วอุ้มแมวซึ่งบาดเจ็บยังไม่สมานกันดีขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนของตน

เร็กซ์ยังคงจ้องเคลแต่เพียงผู้เดียว

“เร็กซ์ ในเมื่อโอกาสมาถึงแล้วก็คว้าไว้ซะ”

‘โอกาส’ เร็กซ์กำลังจะอ้าปากพูดเมื่อได้ยินคำนั้น แต่ก็หุบลงทันควัน เพราะประโยคต่อมาของเคล

“ส่วนเรื่องวันนี้ก็ปิดปากให้สนิทล่ะ”

เคลซึ่งจดย่อยอยู่กับการใช้ออราครอบงำพูดกับอีกฝ่าย ครั้นเห็นว่า เร็กซ์ไม่สามารถพูดอะไรได้อีก เขาก็เบนความสนใจไปยังชเวฮัน

“ส่งให้บิลลอสสิ”

เคลยื่นกระดาษที่เขียนข้อความขึ้นลวกๆ ไปให้ ชเวฮันรับม้วนมาแล้ว ใส่ไว้ในอกเสื้อ

“ผมจะรีบไปรีบกลับครับ”

“อืม กลับมาก่อนฟ้าสาหัสล่ะ”

ชเวฮันไม่ได้พูดอะไร จากนั้นก็หายออกไปทางหน้าต่าง เคลเฝ้ามอง ภาพนั้นเงิบๆ

จิกๆ

มีอุ้งเท้าสะกิดที่แขนของเขา

“มีอะไร”

เคลมองราอนโดยไม่ได้คิดอะไรเป็นพิเศษ และแล้วเจ้ามังกรก็ดำ เอยขึ้นว่า

“นอนลง”

เคลเอนตัวลงนอน ราอนดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวเขาจนถึงคอ เอลฮาเบนยังคงถอนหายใจ สีหน้าดูเหมือนอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก หลังจาก ที่เจ้ามังกรดำห่มผ้าให้เคลอย่างระมัดระวังเสร็จเรียบร้อยแล้ว มันก็กล่าวว่า

“ปูม้งกรทองคำจะดูแลนายเอง ส่วนฉันจะตามชเวฮันไป ถ้ามีฉัน ไปด้วยน่าจะดีกว่า”

ราอนยัดไหล่แล้วพูดราวจะบอกว่าแค่เชื่อใจมันก็พอ แต่เคลกลับพูดว่า

“แค่อายุข้างๆ ฉันก็พอ”

ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกว่าการอดิตสอยห้อยตามไปด้วย เรื่องทุกอย่างอาจใหญ่ขึ้นกว่าเดิม แต่เขเวฮันกับบิลลอสรวมมือกันก็เหมาะสมแล้ว โดยเฉพาะงานที่ต้องลงมือทำกลับๆ แบบนี้ บิลลอสคือคนที่เหมาะที่สุด

ราอนนี่หน้าครู่หนึ่งก่อนทำตาโตแล้วเอ๋อถาม

“...อยากให้ฉันอยู่ข้างๆ เหนอ”

“อืม”

คนเจ็บตอบเพียงสั้นๆ เพื่อปิดราคาญ ราอนกระตุกยิ้มมุมปาก จากนั้นก็ขยับเข้ามานอนขดตัวเป็นก้อนกลมอยู่ข้างเขา

เคลค่อยๆ จมลงสู่ห้วงนิทรา แมื่อด้านนอกวังยังมีเสียงวุ่นวายดังอีกทีก็เท่านั้นไม่ใช่เรื่องของเขาแล้ว

วันรุ่งขึ้น ทันทีที่ลืมตาเคลก็ถึงกับสะดุ้งเฮือก

เขาไม่เห็นนี่แววของเจ้ามังกรดำราอน ขณะที่เอลฮาเบน ฮิลล์มาน และเซเวฮันต่างยืนอยู่ในท่าทางสำรวจดูสภาพเรียบร้อย

“ทำไมต้องตกใจขนาดนั้นด้วยล่ะ ลอร์ดเคลของเรา”

และมืองค์รัชทายาทอัลเบลนังอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงประจันหน้ากับเขา

“...เพราะว่าทันทีที่กระหม่อมลืมตาก็ได้พบกับฝ่าบาทผู้เป็นดังดวงดาราแห่งอาณาจักร—”

“พอเถอะ”

องค์รัชทายาทโบกมือปิดไปมา เคลสงบคำทันควันและหยุดตัวลุกขึ้น จากนั้นก็ได้ยินเสียงของอีกฝ่ายเอ่ย

“นายควรจะได้รับเหรียญกล้าหาญสักหน่อยนะ”

องค์รัชทายาทเห็นเคลชะงักเมื่อได้ยินคำพูดของตน เขานึกถึงชายหนุ่มชนชั้นสูงผู้ปฏิเสธทั้งเหรียญกล้าหาญและยศถาบรรดาศักดิ์ที่ได้รับจากเหตุการณ์กลางเมืองหลวงของอาณาจักรโรนเมื่อครั้งก่อน เพียงเพราะเกลียดการต้องกลายเป็นจุดสนใจ จากนั้นจึงรีบพูดต่อเร็ว

“แน่นอนว่านอกจากเหรียญกล้าหาญแล้ว ยังมีเงินรางวัลตอบแทน

และผลประโยชน์เพิ่มเติมที่ตามมาหลังจากนั้นอีกมากพอสมควร เพราะ
ตอนนี้ทั้งสองอาณาจักรจำเป็นต้องใช้ปัจจัยบางอย่างในการเบนความสนใจ –”

อัลเบลชะงักแล้วจึงเคละเหม็ง

“นาย...ดูอารมณ์นี่นะ”

เคลต้อนรับเช้าวันใหม่ด้วยความรู้สึกสดชื่นแจ่มใส ก่อนเอ่ย

“ฝ่าบาท เรามาจัดพิธีมอบเหรียญกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่อลังการกันเถอะ
พะย่ะค่ะ”

“หา?”

“กระหม่อมทั้งสี่อัสตัยยุติธรรม”

เคลค่อยๆ นับที่ละนิ้วตามคำพูดของตน

“เสียสละตนเองเพื่อคนอื่น แม้อ่อนแอแต่จิตใจแข็งแกร่ง เป็น
ชนชั้นสูงที่ต้องการปกป้องผู้อ่อนแอโดยไม่สนใจว่าจะมาจากชนชั้นไหน
หรืออาณาจักรใด และยังครอบครองพลังโบราณที่ทั้งดงามทั้งแข็งแกร่ง
อีกด้วย”

องค์รัชทายาทเห็นดวงตาของอีกฝ่ายที่กำลังมองตนเป็นประกาย
และเปี่ยมไปด้วยความเบิกบานใจ จากนั้นเคลก็เอ่ยอย่างเชื่องช้า

“ฝ่าบาท กระหม่อมต้องการเป็นวีรบุรุษของคนในจักรวรรดิพะย่ะค่ะ”

องค์รัชทายาทนึ่วหน้า

“ทำไมล่ะ”

องค์รัชทายาทถามหาเหตุผลเป็นอันดับแรก จากนั้นก็เห็นเคล เหนินทุส
ที่นอนเอนกายอยู่บนเตียงทำไม้ท่ามือเหมือนจะเรียกให้ตนเข้าไปใกล้ ๆ
ท่าทางแบบนั้นทำเขาถึงงุนงงไม่ออก แต่อย่างไรอีกฝ่ายก็ยังอยู่ในสถานะ
ผู้ป่วย อัลเบลจึงขยับเข้าไปหาโดยไม่พูดอะไร

เคลโน้มตัวไปทางองค์รัชทายาทก่อนจะกระซิบ

“เซอร์เร็กซ์ตัดสินใจเข้าร่วมกับพวกเราแล้วพะย่ะค่ะ”

เร็กซ์?

ช่วงขณะหนึ่งอัลเบลนึกไม่ออกเลยสักนิดว่าเป็นใคร แต่พอเห็นเรือนผม
สีแดงสว่างของเคล ชื่อของเร็กซ์ก็ผุดขึ้นมาในหัวของเขาทันที

องค์รัชทายาทอัลเบลจ้องมองเคล

“นายมันบ้า”

สุดท้ายองค์รัชทายาทก็หลุดสบถ ดาร์กเอลฟ์โครทที่ยืนอยู่ด้านข้างถึงกับชะงักไปครู่หนึ่ง แต่พอเห็นเหล่าอัศวินอารักขาทางฝั่งเคลดูสงบนิ่งไม่สะทกสะท้านใดๆ เขาก็รีบเก็บสีหน้าทันที

“ทำไมกัน”

พ้ององค์รัชทายาทโยนคำถามกลับมาอีกครั้ง เคลก็ตอบกลับไป

“ตอนนี้อยู่ที่ส่วนตัวคร่าว ๆ ของเซอร์เร็กซ์คงแพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวงแล้ว อย่างน้อยก็ในหมู่ขุนนาง”

อัลเบลพยักหน้า ข้อมูลและรูปพรรณสัณฐานของอัศวินที่ชื่อเร็กซ์ก็ถูกส่งมาถึงเขาซึ่งอยู่ในคณะทูตด้วยเช่นกัน องค์รัชทายาทนึกถึงเนื้อหาในนั้น

อัศวินผู้มาจากสลัม

“...ไม่จริงน่า”

เมื่อเห็นว่าอัลเบลจับสังเกตบางอย่างได้ เคลจึงตอบ

“เขาคือคนที่หนีออกมาจากหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุและรู้ความจริงทุกอย่างพะยะค่ะ”

“...นั่นเราก็ต้องช่วยเขา”

เคลตอบรับเมื่อเห็นสายตาที่อัลเบลมองตน

“กระหม่อมช่วยเขาไว้แล้วพะยะค่ะ”

เคลมองอัลเบลซึ่งกำลังจมอยู่ในห้วงความคิดอย่างใจเย็น

อีกฝ่ายไม่รู้เรื่องวัตถุดิบศักดิ์สิทธิ์ แต่เรื่องอื่นนั้นพอจะรู้ผ่าน ๆ นักบุญหญิง นักบุญชาย และนักเล่นแร่แปรธาตุอิสระที่ไม่ได้เข้าไปในหอระฆัง อัลเบลได้ยินประมาณว่าเคลต้องการจะทำอะไรสักอย่างกับหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุและราชวงศ์ของจักรวรรดิโดยอาศัยคนเหล่านั้น ดังนั้นเขาถึงเข้าใจว่าเร็กซ์สำคัญต่อเรื่องนี้อย่างไรทันที

องค์รัชทายาทถามขึ้นว่า

“การปรากฏตัวของเขาเกี่ยวกับเรื่องที่นายออกหน้ารับใช้ใหม่ ปกตินายไม่ชอบออกหน้านี่”

เคลที่อัลเบลรู้จักไม่ชอบเผยตัวรับเสียงโห่ร้อง ซึ่งเจ้าตัวก็ยอมรับอย่างง่ายดาย

“ก็ไม่ชอบนะสิพะยะค่ะ”

หากก้าวออกมาและได้รับความสนใจก็จะมีข้อจำกัดในการเคลื่อนไหวมากมาย อีกทั้งยังต้องคอยระวังสายตาคนรอบข้างมากขึ้น แม้เคลจะมีนิสัยไม่ค่อยสนใจใคร แต่เขาก็ปรารถนาเพียงได้ใช้ชีวิตเป็นคนว่างงานอย่างเรียบง่าย ดังนั้นยังได้รับความสนใจน้อยเท่าไรก็ยิ่งดีมากกว่านั้น

แต่ครั้งนี้ถือว่าไม่เป็นไร

เคลตอบคำถามอัลเบลที่ยังคงจับจ้องตน

“ไม่เป็นไรหรอกพะยะค่ะ กระหม่อมตั้งใจไว้ว่าจะแต่งตั้งเหล่าผู้กล้าขึ้นมาแทนตำแหน่งนั้นเพื่อให้คนสืบลือชื่อของกระหม่อมไปเอง”

“เฮ้อ”

อัลเบลลูบหางตาของเขา

“นายคงจะทำให้เร็กซ์กลายเป็นวีรบุรุษเหมือนกันละสิ”

เคลคลี่ยิ้ม

“ราชวงศ์แห่งจักรวรรดิและขุนนางสูญเสียความน่าเชื่อถือไปแล้ว ดังนั้นก็ควรมีใครมาแทนที่ตำแหน่งนั้นไม่ใช่หรือพะยะค่ะ”

องค์รัชทายาทไม่ปฏิเสธ กลับกัน เขาค่อนข้างเห็นด้วยกับคำถามนั้น

“เพราะเป็นอัศวินที่มาจากสลัม เขาจึงพยายามเปิดเผยความจริงจากในเงามืด”

แววตาขององค์รัชทายาทเริ่มคล้ายเคลเข้าไปทุกที

“ดี ดีมาก”

อัลเบลพอใจกับสถานการณ์ปัจจุบัน ขอแค่เร็กซ์ไม่ถูกทางราชวงศ์แห่งจักรวรรดิจับตัวไป เขาก็จะได้รับประโยชน์อย่างมหาศาล

ไม่มีทางที่ฉันจะปล่อยให้เจ้าหมอนั้นถูกจับตัวไปได้แน่

เคลต้องจัดการเรื่องของเร็กซ์ได้สมบูรณ์แบบแน่นอน องค์รัชทายาทจึงเอ่ย

“ยิ่งนายได้รับเหรียญกล้าหาญและมีชื่อเสียงมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งได้รับ

ประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น”

แม้แต่ตอนนี้อย่าง ทางจักรวรรดิก็ดูแลคณะทูตจากอาณาจักรโรนดีขึ้นอีกชั้นแล้ว

เรื่องที่เสียด้านหลักของพระราชวังพังทลาย ทำให้เห็นว่าจักรวรรดิดูแลเฉพาะขุนนางระดับสูง ไม่เหลียวแลขุนนางระดับต่ำกับคณะทูตซึ่งเป็นข้าราชการระดับล่างเลยสักนิด ไหนจะข่าวการพยายามลอบสังหารรองประมุขหอระฆังแห่งนักเล่นแร่แปรธาตุอีก

ทว่าทางจักรวรรดิไม่ได้ปิดบังเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเคล เพราะต่อให้ไล่ปิดปากคนแค่ไหนเรื่องก็แพร่ออกไปอยู่ดี หากมันกระจายเป็นวงกว้างแล้วช่วยลดผลกระทบที่จะเกิดกับจักรวรรดิได้ ก็ย่อมดีกว่า

ด้วยเหตุนี้ เรื่องราวอันน่ายอกย่องของเคลจึงแพร่ไปไวราวติดปีก แม้เป็นชนชั้นสูงที่มาจากต่างแดน แต่เขาคือผู้หยุดยั้งเหตุก่อการร้ายด้วยระเบิดเวทมนตร์ในอาณาจักรโรน และการช่วยป้องกันไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมครั้งนี้ ก็นับว่าเป็นการนำชาติที่ห่างหายไปนานมาสู่จักรวรรดินับตั้งแต่สิ้นสุดสงครามกับอาณาจักรวีปเปอร์

องค์รัชทายาทอัลเบลลุกขึ้นยืน ตอนนี้มีเรื่องมากมายที่เขาต้องจัดการ “พักผ่อนให้เต็มที่ล่ะ”

“พะย่ะค่ะ”

เคลพยักหน้าและทิ้งตัวลงนอนบนเตียงทันที อัลเบลถอนหายใจเมื่อเห็นท่าทางแบบนั้น แต่หลังจากเปิดประตูเดินออกมาจากห้องนอนแล้ว ใบหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความกังวลและความรู้สึกขอโทษที่มีต่อเคล

“เป็นอย่างไรบ้างพะย่ะค่ะ”

องค์รัชทายาทเหลือบมองคนของจักรวรรดิที่อยู่ถัดจากดัลทาโร ก่อนสายัณห์จะเป็นการตอบคำถามหัวหน้าคณะทูตที่รออนอกห้อง ทว่าคำพูดที่ออกจากปากกลับสวนทางกับการแสดงออก

“ลอร์ดเคลสบายดี”

คำพูดที่สวนทางกับการกระทำและสีหน้าขององค์รัชทายาทนั้นกลับยิ่งฟังดูเจ็บปวดสำหรับดัลทาโร หัวหน้าคณะทูตคิดจะเข้าไปในห้องนอน

ของเคลเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ แต่มีคนทำให้เขาเปลี่ยนใจเสียก่อน

“เมื่อวานเขาใช้พลังไปเยอะ ปล่อยให้หอนพักเถอะ”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

“พวกเราเองก็ยุ่งจนหัวหมุนเหมือนกันไม่ใช่เหรอ”

“...ใช่แล้วพะยะค่ะ”

ดัลทาโรตอบพร้อมทำสีหน้าจริงจัง

อัลเบลแค่แะวะมาหาเคลชั่วคราวระหว่างทางไปพบองค์รัชทายาทแห่งจักรวรรดิซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้นั้นคือเหตุผลว่าทำไมดัลทาโรผู้เป็นหัวหน้าคณะทูตถึงติดสอยห้อยตามมาพร้อมกัน

“ไปกันเถอะ”

เมื่อได้ยินองค์รัชทายาทเอ่ยแบบนั้น ดัลทาโรรวมถึงคนอื่นๆ ก็หันหลังให้กับประตูห้องนอนของเคล

ในช่วงเวลาเดียวกัน เคลกำลังนอนเอกเขนกอยู่บนเตียงพลางเคี้ยวคุกกี้ที่ราออนเอามาให้ จากนั้นเขยิบขึ้นซึ่งใช้เวลาตลอดคำคืนอันยาวนานอยู่ข้างนอกก็เดินเข้ามาหาแล้วกระซิบถาม

“คุณบิลลอสถามมาว่าเขาสามารถเข้าพบท่านเคลได้ไหมครับ”

“พามาสี”

เขยิบออกปฏิบัติการอีกครั้งตามคำสั่งของเคล

ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา บิลลอส บุตรนอกสมรสของผู้นำสมาคมการค้าตระกูลพลินน์ก็เข้ามาในวังหลวงได้ โดยอ้างว่าน้าซาล้าค่ามาให้เคลเพื่อช่วยผ่อนคลาย เขานั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อบนหน้าผากไม่หยุด

แม้เป็นช่วงกลางฤดูหนาว แต่บนใบหน้าที่กลมกลึงเหมือนดวงจันทร์ของบิลลอสก็ยังมีเหงื่อซึม ตอนนั้นเองเขาพลันได้ยินเสียงของเคล

“ชอบใจมาก”

“ท่านลอร์ด!”

สุดท้ายบิลลอสก็หลุดเรียกเคลเสียงดัง

“มีอะไร”

บิลลอสเฝ้ามองปากแน่นเมื่อเห็นปฏิกิริยาตอบสนองอันสงบนิ่งของอีกฝ่าย เขายกที่ซ่อนตัวของตนให้เร็กซ์ไปแล้ว ไมล์ บิลลอสขังเร็กซ์ไว้ในที่ซ่อนตัวของตนเองต่างหาก

ขณะนี้ถึงช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายเมื่อตอนเช้ามืด สายตาของบิลลอสก็เบนไปทางขวา พอสบตากันอีกฝ่ายพลันแย้มยิ้มชื่อ ๆ ทว่าคำพูดของขวาหันหลังจากสั่งให้ทุกคนหลบไปซ่อนตัวเงียบ ๆ และขังเร็กซ์เอาไว้ยังไม่เลือนหายไปจากหัวของบิลลอส

เร็กซ์ต้องการอยู่กับครอบครัวและสมาชิกในองค์กรของตน แต่บิลลอสมองว่าเรื่องนั้นไม่มีทางเป็นไปได้

แม้การซ่อนตัวพวกเขาไว้ชั่วคราวในอุโมงค์ใต้ดินและเส้นทางลับประหนึ่งเขาวงกตที่จักรวรรดิไม่รู้จักรซึ่งกระจายอยู่ทั่วเขตสลัมจะทำให้ราชวงศ์ระบุนต์ตนที่ชัดเจนของสมาชิกองค์กรในสลัมได้ยาก แต่การให้เร็กซ์ที่อีกฝ่ายรู้รูปพรรณสัณฐานของเขาชัดเจนแยกซ่อนตัวในพื้นที่ปลอดภัยจากเวทมนตร์นั้นนับเป็นหนทางที่ดีกว่า

ที่กบดานของบิลลอสมีเกราะป้องกันซึ่งปลอดภัยจากเวทมนตร์ทั้งมวลเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเหตุฉุกเฉินเมื่อต้องเดินทางมายังจักรวรรดิ ที่นั่นสร้างขึ้นโดยโอเดส ผู้มีศักดิ์เป็นลุงของเขาและเป็นพ่อค้าจากโลกใต้ดินทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของอาณาจักรโรน

บิลลอสนึกถึงสิ่งที่ขวาหันพูดขณะที่เขาขังเร็กซ์ไว้ข้างใน

“นายคือระเบิดอันตราย ถ้าเกิดระเบิดขึ้นมาคนที่ตายจะไม่ใช่แค่นาย แต่ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ล้วนต้องตายไปด้วย ฉะนั้นอยู่เฉย ๆ ชะทำตัวให้เงียบที่สุดเอาไว้”

เขาไม่คิดเลยว่าขวาหันที่ตนเคยคิดว่าใจดีและเงียบขรึมจะพูดอะไรทำนองนี้ได้

“เพื่อความยุติธรรม นายอาจไม่สนใจว่าคนรอบข้างจะได้รับบาดเจ็บ แต่สำหรับฉัน ครอบครัวที่ฉันได้รับมาแบบเลือดตาแทบกระเด็นคือสิ่งที่ต้องมาก่อน”

บิลลอสไม่เคยรู้มาก่อนว่าชเวฮันมีความคิดแบบนี้ เท่าที่เขารู้ อีกฝ่าย
ไม่มีครอบครัว ไม่มี ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับใคร

ครอบครัวที่ชเวฮันหมายถึง...

ขณะเคลมชเวฮัน เขาก็ถามบิลลอสที่กำลังจ้องมองตนนิ่งด้วย
น้ำเสียงห้วนๆ

“มองแบบนี้หมายความว่าไง”

“...ไม่มีอะไรครับ”

บิลลอสสลับความคิดไร้สาระในหัวไปกองรวมกันไว้ด้านหนึ่ง และ
หยิบถุงเวทมนตร์ในอ้อมแขนออกมา

“นี่คือของที่ท่านลอร์ดพูดถึงครับ”

เคลชี้ไปที่โต๊ะ บิลลอสจึงวางถุงเวทมนตร์ลงตรงจุดที่เขาชี้ จากนั้น
เคลก็เอ่ยถาม

“นายพอจะรู้จักอาณาจักรคาโรหรือเปล่า”

“ครับ?”

ทำไมจู่ๆ ก็ถามถึงอาณาจักรคาโรขึ้นมากันนะ

บิลลอสคิดว่าที่ตนมาพบเคลวันนี้จะได้สนทนากันเรื่องอื่น ถึงอย่างไร
เขาก็ได้ชื่อว่าเป็นพ่อค้า แล้วก็พอจะรู้ความน้อยของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่เคลทำลงไปด้วย ดังนั้นบิลลอสจึงต้องการรายงานสิ่งที่ตน
ได้ทำในงานอันตราายพวกนั้น

“คือ...ท่านลอร์ด ผมคิดว่าผมควรจะรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้ามืด
ก่อนนะครับ”

“ไม่ต้องหรอก”

“ครับ?”

“นายคงจัดการเองได้อยู่แล้วละ”

บิลลอสเงยบทันที ระหว่างนั่งรถม้ามายังพระราชวัง นอกจากข้อมูล
ที่ได้ยินมาจากชเวฮันเมื่อคืนแล้ว เขาได้รวบรวมและตรวจสอบบรรดาข้อมูล
ทั้งหมดซึ่งแพร่กระจายไปทั่วเมืองหลวง

วังประกายสุรียัน แม้บิลลอสยังไม่เคยเห็นของจริง แต่พอได้ยินมาว่า

มันเป็นพระราชวังที่โอ่อ่าหรูหราและมีห้องพระโรงอันใหญ่โตมโหฬาร
เสาด้านหนึ่งในวังนั้นเกิดหักลงมาแล้วหลังคาบังก็เกือบจะถล่ม

คนที่หยุดการถล่มไว้ได้ด้วยตัวคนเดียวก็คือเคลที่อยู่ตรงหน้าเขา
ไต่ยืนมาว่าอีกฝ่ายถึงกับกระอักเลือดและต้องประคองกลับที่พักเลยทีเดียว

บิลลอสสังเกตเห็นว่าวันนี้ผิวขาวซีดของเคลดูซีดเขียวผิดปกติ และ
แล้วอีกฝ่ายก็โยนคำถามมาให้เขา

“บิลลอส คิดว่าทำไมฉันถึงมอบงานนี้ให้นายทำ”

เขามีคำตอบสำหรับคำถามที่ไม่น่ากังวลน้อยอยู่แล้ว

“เพราะผมไว้วางใจได้สินะครับ”

“ถูกต้อง”

บิลลอสกลั้นเสียงถอนหายใจที่กำลังจะหลุดออกมา เหนือกาฟี่ที่ผุดขึ้นมา
หยุดไหลไปแล้ว เขารู้สึกสบายใจขึ้นกว่าเดิม

“ท่านลอร์ด หากพูดถึงอาณาจักรคาโรแล้ว เช่นนั้นก็หมายถึงงาน
ประมูลสินค้าน่าใช้ไหมครับ”

เคลพยักหน้าตอบรับบิลลอสที่เข้าใจทันทีว่าตนคิดอะไรอยู่ เขาหารือ
เรื่องนี้กับองค์กรชทายาห์เรียบร้อยแล้ว

ในบรรดาสิ่งของที่ได้มาจากห้องลับ มีของสองชิ้นที่ยากเกินกว่า
อาณาจักรจะจัดการมันด้วยตนเอง

“ฉันอยากเข้าร่วมการประมูลระดับพิเศษในงานประมูลลับ”

“...ตอนนี้ที่ใกล้ที่สุดก็มีงานประมูลฉลองปีใหม่ที่จัดขึ้นในเดือนสอง
ท่านลอร์ดหมายถึงงานนั้นใช่ไหมครับ”

“ใช่”

อาณาจักรคาโรเป็นอาณาจักรที่มีชื่อเสียงเลื่องลือด้านงานประมูลสินค้าน่า
มากกว่าถูกกล่าวถึงว่าเป็นดินแดนทะเลทรายที่เหล่าดาร์กเอลฟ์อาศัยอยู่

ในอาณาจักรคาโรมีการประมูลสินค้าน่าที่ต้องตามกฎหมาย ซึ่ง
พัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบให้แปลกใหม่และค่อนข้างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
ในบรรดางานเหล่านั้น การประมูลระดับพิเศษถือเป็นงานประมูลแบบเปิด
ที่เป็นความลับสุดยอด ในกวีนิพนธ์ยังกล่าวถึงการประมูลครั้งนี้ขณะ

บรรยายเกี่ยวกับอาณาจักรคาโรเอาไว้ด้วย

“เป็นไปได้อีกไหม บิลลอส”

การประมูลระดับพิเศษ

มีเหตุผลอยู่ว่าทำไมเคลถึงไม่เข้าร่วมงานประมูลในนามขององค์
รัชทายาทหรือในนามของตนเอง

วัตถุดองชิ้นที่นำออกมาจากถ้ำที่ซ่อนอยู่ในวิหารมีเจ้าของเดิมของมันอยู่
เคลเองก็รู้ว่าทำไมถึงลงเอยด้วยการไปอยู่ในโรงศพของประมุขลัทธิเสียได้
ถึงอย่างนั้น ‘โลกภายนอก’ ก็รับรู้กันดีว่าวัตถุดองชิ้นนี้ยังคงอยู่ภายใต้กรรมสิทธิ์
ของเจ้าของเดิม

“ครับ เป็นไปได้อยู่แล้ว ท่านลอร์ดก็จะเข้าร่วมการประมูลด้วยเหว
ครับ”

“เปล่า”

บิลลอสขมวดคิ้ว

ถ้าไม่ได้เข้าร่วมประมูลสินค้าด้วย แล้วทำไมถึงได้อยากไปร่วมงาน
กันนะ

ทว่าเคลไม่ตอบคำถามที่ปรากฏอยู่ในสายตาทั้งขาของบิลลอส แล้ว
สั่งงานเขาเพิ่มอีกหนึ่งอย่าง

“นายส่งคำเชิญไปให้คนสองคนได้อีกไหม”

“คำเชิญเหวครับ”

“ใช่ คำเชิญเข้าร่วมการประมูลฉลองปีใหม่ในเดือนสอง”

“...เข้าใจแล้วครับ ให้จัดการแบบลับ ๆ ด้วยไหมครับ”

“อืม ไม่ต้องเปิดเผยว่าเราเป็นใคร”

“ดีเลยครับ”

เคลพูดเสริมกับบิลลอสไปอีกอย่าง

“ส่วนค่าธรรมเนียมในการทำธุรกรรม ฉันจะยกให้นายเป็นคนเก็บเอง”

“...เป็นธุรกรรมขนาดใหญ่สินะครับ”

“ແහງສີ”

บิลลอสพยักหน้าและลุกขึ้นจากที่นั่ง

“ไว้พบกันใหม่ปีหน้านะครับ ตอนเดือนสองก็คงจะกลับอาณาเขตได้แล้วใช่ไหมครับ”

“ไม่”

เคลบอกบิลลอสที่กำลังจะจากไปว่าสถานที่นัดพบครั้งต่อไปคือที่ไหน
“อาณาเขตกีเยร์”

“...รับทราบครับ ว่าแต่ท่านลอร์ดจะอยู่ที่นั่นตั้งแต่ปีใหม่เลยหรือครับ”

แม้จะคาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเอ่ยถึงอาณาเขตกีเยร์ แต่บิลลอสก็ยังถามอย่างใจเย็น ทว่าเคลกลับส่ายศีรษะ

“ยังไม่แน่หรอก ฉันคิดว่าจะไปที่อาณาเขตกีเยร์จากทางเหนือ”

“ทางเหนือหรือครับ”

“ใช่”

บิลลอสไม่ได้ถามอะไรต่อ หลังจากที่ใช้เวลาอยู่ที่ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือกับตะวันออกเฉียงเหนือของอาณาจักรโรนมาแล้ว เขาก็เข้าใจเรื่อง que อีกฝ่ายกำลังจะไปเยือนอาณาเขตกีเยร์ในเดือนสอง ทว่าทางตอนเหนือที่เคลพูดถึงนั้นไม่รวมอยู่ในขอบเขตความเข้าใจของเขา

หลังจากนั้นรองหัวหน้าหน่วยอัศวินฮิลล์มานก็เป็นคนออกไปส่งบิลลอส ส่วนชเวฮันซึ่งรั้งอยู่ในห้องนอนนั้นเฝ้าตามเคล

“ท่านเคล ถ้าอย่างนั้นงานของลอร์ดอันโตนิโอก็จะถูกเลื่อนไปเดือนสองหรือครับ”

“ใช่ล่ะสิ เพราะเราต้องพักอยู่ที่จักรวรรดินานขึ้นไง”

สุดท้ายกลายเป็นว่าเขาต้องอยู่ที่จักรวรรดินานกว่าที่คิดไว้

แผนการหาประโยชน์จากจุดอ่อนของลอร์ดอันโตนิโอแห่งอาณาเขตกีเยร์ในตอนแรกจำต้องเลื่อนออกไป เคลไหวไหวให้ชเวฮันซึ่งดูกังวลเรื่องแผนที่ผิติดเพี้ยนจากที่วางไว้

“ช่วยไม่ได้สินะ อีกร่างก็ใกล้จะปีใหม่อแล้ว กลับไปใช้เวลาช่วงนั้นที่บ้านกับครอบครัวไม่ดีกว่าหรือไง”

“อา”

ชเวฮันอุทานออกมาเบาๆ เคลพูดต่อพลางลูบหัวกลมพยุขของราอน

ซึ่งปรากฏตัวออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ฉันบอกเอาไว้ว่าจะกลับมาหาเขาในตอนหนึ่งที่ต้องรักษาคำพูดสิ”
เคลบอกเคานต์เดรธผู้เป็นบิดาเอาไว้ว่าจะกลับไปใช้เวลาในช่วงปีใหม่ที่
อาณาเขต รวมถึงนอนกับฮังด้วย เขาจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากต้องรักษาสัญญา
“จริงไหม”

“ใช่ครับ ท่านเคลพูดถูกแล้ว”

ชเวฮันยิ้มอย่างใสซื่อและพยักหน้าหงิกๆ เคลกล่าวกับมังกรสองตัว
และมนุษย์หนึ่งคนถึงแผนการที่ตนวางไว้ในอนาคต

“ฉันตั้งใจว่าจะใช้เวลาช่วงปีที่อาณาเขตลักพัก จากนั้นค่อยมุ่งหน้า
ขึ้นเหนือ”

“มนุษย์ นายจะไปหาพวกวอฟไหม”

“อืม”

วิธราเอาแต่พูดถึงเรื่องสนธิสัญญาการเดินทางเรื่อยอยู่ตลอด เคลจึงตั้งใจ
ว่าจะไปเยี่ยมเยียนรังของพวกเผ่าพยัคฆ์ช่วงปีที่ใหม่แล้วค่อยไปพบกับเผ่าวอฟ
ทางตอนเหนือ

แน่นอนว่ายังไม่หมดแค่นั้นหรอก

เขาหยิบถุงเวทมนตร์ที่บิลลอสนำมาให้ ส่งต่อให้เอลฮาเบนกับราอน
มังกรทองมองเคลด้วยความสนใจพลางหยิบถุงนั้นขึ้นมาแล้วเอ่ยถาม

“วัตถุดีบสำหรับเล่นแร่แปรธาตุหรือ”

“ครับ”

พอเคลตอบแบบนี้ ดวงตากลมของเจ้ามังกรดำก็เบิกโพลงพลางร้อง
ตะโกนอย่างตื่นเต้น

“งั้นตอนนี้ก็สร้างเสาเพลิงได้แล้วสิ!”

ในถุงใบนั้นเต็มไปด้วยบรรดาวัตถุดีบสำหรับสร้างเสาเพลิงแบบเดียวกับ
ที่จักรวรรดิเคยสร้าง เอลฮาเบนส่ายยิ้มและตอบกลับไป

“แน่นอนสิ เจ้าหนู ขอแค่มีวัตถุดีบ ร่างกายอันยิ่งใหญ่นี้ก็สามารถ
เนรมิตมันขึ้นมาได้”

เคลเห็นท่าทางของมังกรโบราณดูอ่อนเพลียเล็กน้อย เขาจึงเพิ่ม

สิ่งที่ต้องทำอีกอย่างเข้าไปในการเดินทางขึ้นเหนือครั้งนี้ ราอนมองไปที่เอลฮาเบนแล้วถามด้วยดวงตาเป็นประกาย

“ถ้าสร้างสิ่งนี้ขึ้นมาแล้ว เราจะได้ลองใช้เมื่อไหร่หรือ”

มังกรทองชะงักไป

เสาเพลิงแบบที่จักรวรรดิสร้างขึ้นโดยปรับให้มีอนุภาพมากขึ้นกว่าเดิมนั้นจำเป็นต้องมีการทดลองใช้จริงเพื่อดูประสิทธิภาพของมัน แต่หากใช้โดยไม่คิดหน้าคิดหลัง ก็อาจเจอกับพลังอันมหาศาลที่อยู่เหนือการคาดเดาได้ เอลฮาเบนจึงไม่กล้าตอบคำถามนั้น

มังกรดำกับมังกรทองมองหน้ากัน ในตอนนั้นเอง น้ำเสียงไร้อารมณ์ของคนผู้หนึ่งก็แทรกกลางระหว่างมังกรสองตัว

“อาจจะปีหน้า?”

“ฮะ?”

“หืม?”

มังกรทั้งสองจ้องเคลเซมิ่ง แต่เขาก็กังหุดต่อไปด้วยท่าทางไม่สะทสะท้าน

“ถ้าได้จุดไฟในที่หนาว ๆ ก็น่าจะอุ่นดีนะ”

ใบหน้าของมังกรทองเอลฮาเบนบิดเบี้ยวอย่างประหลาด

อุ่น? เจ้าน่าจะรู้ดีที่สุดที่ว่าเสาเพลิงนี้ไม่ได้อยู่แค่ในระดับอุ่น

ขณะเดียวกันนั้น เขาก็ได้ยินเสียงของราอนดังขึ้น

“ฉันบอกให้พวกวารีไปดูด้วยกันเถอะ!”

“อืม”

“เฮ้อ”

เคลเอนตัวนอนลงบนเตียง ทำเป็นไม่รู้เรื่องถอนหายใจของเอลฮาเบน

ความอบอุ่นคือสิ่งที่ดีที่สุดในฤดูหนาว และจากทั้งหมดทั้งหมดนั้น การได้ซุกตัวอยู่ในผ้าห่มคือสิ่งที่เยี่ยมยอดที่สุด

ทว่าไม่กี่วันต่อมา เขาก็ต้องขึ้นไปอยู่บนแท่นประรำพิธีที่มีลมหนาวหอบใหญ่พัดมา โดยมีเสียงของข้าราชการคนหนึ่งดังก้องผ่านเครื่องขยายเสียงเวทมนตร์

“เราจะมอบเหรียญกล้าหาญให้แก่ลอร์ดเคล เฮนิทูล ผู้แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งความเสียสละอันสูงส่งในจักรวรรดิ!”

พูดดีแฮะ

เคลมองไปข้างหน้าพร้อมความซาบซึ้งใจในช่วงสั้นๆ ภาพที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือจักรพรรดิผู้เป็นจุดสูงสุดของจักรวรรดิซึ่งกำลังทักทายเขาอย่างยินดีด้วยรอยยิ้มโอบอ้อมอารี

ด้านหลังของเคลยังมีสายตาของผู้คนที่รวมตัวกันเนืองแน่นในจัตุรัสหน้าพระราชวังกำลังจับจ้องมาที่เขา ทว่าเจ้าตัวไม่ได้สนใจแต่อย่างใด

‘มนุษย์’

เว้นแต่คำพูดของราออน

‘น่าชื่นชมจริงๆ ฉันภูมิใจมาก พวกเราทำได้’

เคลพยายามเมินเจ้ามังกรดำซึ่งกำลังตื่นเต้นใจสุดๆ และมองไปยังองค์จักรพรรดิที่ยืนอยู่เหนือเขาขึ้นไปหนึ่งขั้นแทน จักรพรรดิเป็นตำแหน่งที่จะพบหน้าได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาต อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกของเคลที่กำลังมองอีกฝ่ายกลับเฉยเมย ไร้ซึ่งความยินดียินร้าย

เขาบอกว่าร่างกายอ่อนแอหรือเปล่านะ

จักรพรรดิบอกว่าร่างกายของตนอ่อนแอมาก การที่ยังมีชีวิตอยู่นี้ถือเป็นปาฏิหาริย์ จักรพรรดิดองค์ก่อนๆ เองก็เป็นแบบนั้น

ถึงได้ประคองประหม่อมองคร้ชทายาทสินะ

ประโยคหนึ่งที่อธิบายเกี่ยวกับองค์รัชทายาทอดินใน*กำเนิดวีรชน* ผุดขึ้นมาในหัว

‘จักรพรรดิสะท้อนความปรารถนาของเขาไปที่อดิน และอดินก็ใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้’

สามดินแดนทางเหนือรุกคืบเข้ามาใกล้ ทวีปตะวันตกใกล้จะร้อนเป็นไฟ
จากสงคราม และด่านแรกที่ต้องเผชิญกับกองทัพของอัศวินผู้พิทักษ์
แห่งแฟรอนก็คือ **อาณาจักรเฮนิทูล** ในฐานะ 'ลอร์ดแห่งโล่'
เคลย์มต้องอยู่แนวหน้า เขาคือความหวังของชาวเมือง เป็นผู้จุดประกายไฟ
ในใจของเหล่าพันธมิตร ทั้ง **มังกรดำ** **ผู้ใช้ความตาย** และ **เซฮัน**
ศึกครั้งนี้พวกเขามีแต่ต้องชนะเท่านั้น!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8345-4

9 786161 883454

525 บาท